

GEORGE VOICA

TREZIȚI-VĂ!

– *pamflete* –

Editura Proșcoala

Râmnicu Vâlcea, 2022

Tehnoredactare computerizată și corectură:

Prof. învă. preșcolar: Dana-Alina Tăcutu

Foto copertă: Nobili daci de pe Arcul de Triumf al lui Constantin cel Mare din Roma, Italia.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICA, GEORGE

Treziți-vă!-pamflete – /George Voica.- Râmnicu Vâlcea :
Editura Proșcolala, 2022

ISBN

La gamelă...

Trecu Crăciunul... Triste îmi sunt toate,
și viața mea — pensionar buimac;
îmi vine să m-arunc sub tren, sub roate,
sau ștreangul să-mi atârni de un copac!...

Nu am vaccin și frică-mi este mie,
cu inima, cum stau, să nu mă duc
în negru sac, în neagră veșnicie,
de unde, să mă-ntorc, nu mai apuc...

Aștept, acasă, pensia să-mi vină,
s-o dau la CAR-u și la nepoți;
să-mi cumpăr pâine și ceva slănină
și-apoi s-ascult iar știri cu idioți...

Ce lehamite flască mi se face,
când văd patriotarzi cu papion,
ce zic că-n lupta de la Samotrake,
ei au luptat, ca și Napoleon...

Iar dacă țara este-n NATO,-acuma,
și rușii ne privesc de peste gard,
se datorează lor, că ei sunt spuma;
femeilor în blăni de leopard...

*

*

*

Trecu Crăciunul... Triste îmi sunt toate
și popa umblă iar pe uliți reci;

de Bobotează, poate îmi socoate
cât trebuie să-i dau spre cei de veci...
Și el e trist, și jenă văd că-i este;
nu-mi cere-un ban, că sunt pensionar,
dar trecerea-i a lumii grea poveste;
din rane, sânge picură-n altar...

Știu că asupra-mi cineva veghează
și milă-i e de mine, ca de-un frate,
pe câmp de luptă, vara, la amiază,
ce, mort, zâmbește; mațele vărsate...

Nu vreau mă tângui, că-mi repugnă aste
nimicuri ale vieții, zi de zi,
dar dor îmi e de spațiile vaste,
cu codrii nesfârșiți și cu câmpii,

pe care să alerg iar după fluturi,
și păsările gângurind în crâng...!
Hei, cer al nopții, vreau să te mai scuturi
și stele cadă peste min', să plâng

de bucurie, că-s copil și-n rouă
tălpile-mi goale se scufundă-n ierbi,
dar nici că-ți pasă ție, lună nouă,
că cetini nu-s, boncăluit de cerbi...

Păduri tăiate... Țara e pustie;
tinerii — slugi la alte case, mari...
Voi, politrucii, poftiți la farfurie,
iar la gamelă, doar pensionari!...

— // —

Surpate,
28.dec. 2021

Eu și vișinii de la poartă

Ce vremuri, Doamne, ai trimis pe țară;
pe-acest popor așa de umilit!
Nu mi-e de-ajuns că pâinea ni-e amară
și tinerii în lume-au pribegit?

Dărăpănate-s casele bătrâne
și gardurile-s toate la pământ,
iar după mine, poate c-or rămâne
doar vișinii cu pletele în vânt...

Nu știu de-i va tăia cel ce-o să vină,
cu ei să facă focul, când e ger;
de s-o gândi, că inima-mi prea plină
mi-era de ei, văzându-i pân'la cer...

Că mă visam cum stam la umbră, vara;
cum vișinile coapte culegeam
și cum amurgu,-n roșii ceruri, seara,
își atârna el hamurile-n ram...

Mai am și-alți vișini, în Ispas, livadă,
dar acești trei, la poartă, mi-s mai dragi,
că iarna-i văd, pe geam, cum, din zăpadă,
îmi zic: „*Pe noi în casă nu ne bagi?*”

Ce vremuri, Doamne, ai trimis pe țară,
pe-acest popor așa de umilit!
Mi-e-atât de dor de-o nouă primăvară,
de vișinii ce știu că m-au iubit!...

— // —

Surpate, 28.dec. 2021

Cel mai trist început de AN NOU!

Intrai în Noul An ca o vădană,
ce n-are-n casa ei decât doi lei;
mi-e sufletul o nesfârșită rană;
pe ea nu varsă nimenea ulei...

Nu știu când viața mi se duse, toată,
așa cum și Esenin o spunea,
de-am apucat cu gâtul gol sub roată,
cu fața-n sus, privind spre steaua mea!

În noaptea asta m-am visat la școală
și-atât de drag mi-era că iar predam
o oră de română,-așa, normală,
că ascultau și merii-n floare,-n geam...

Dar m-am trezit, și-acum e dimineată;
bubuituri se mai aud prin sat...
Se bucură băieții,-au altă viață;
nu se gândesc, ca tata, la arat...

Nici eu nu știu ce vreau, dar tot m-aș duce
în insulele mării, înspre sud;
bătut în cuie, pe o altă Cruce,
prin pletele-mi negre vântul să-l aud;

să mă-nfior de brizele sărate;
de apele spărgându-se de stânci;
iar să aud, la Mănăstiri, Surpate,
cum clopotele bat, șezând pe brânci!...

*

* *

Intrai în Noul An ca o vădană,
la care n-au venit colindători,
colindători având doar o icoană
a Sfintei Maice, lăcrimând în zori...

Nu mi-e rușine că-s sărac, da'-mi pare,
când văd un margelat abdominal,
că, în genunchi, eu stând, la lumânare,
blestem sistemul ăsta, bicefal!...

Ce au aceștia, dar, mai ales, ce știu,
de Vatican făcură în Carpați?!
În icre negre s-or îngropa-n sicriu,
pe care-om scrie: „*Caltaboși primați!*”

Cine-mpărți această lume-n două?
Nu legile făcute chiar de ei?
De ninge-n Univers, ori dacă plouă,
în lumea asta, ei sunt Dumnezei!...

Le pasă lor că vin facturi umflate;
că ALRO, AZOMUREȘ s-au închis?
Doar noi vom fi cu țestele crăpate!
Ei își atârnă banii în cais!...

Mi-e milă, Țară, că, azi, mahalale
se-ntind din Răsărit pân'la Apus;
că margelați, din cap și până-n poale,
se-ntoarseră ca șerprii spre Iisus!...

— // —

Surpate, 01.ian. 2022

Mi-e dor de tine, Eminescu!

Ah, voi, lichele cu costum, cravată,
cu cerbicie-n glas, de matracuci,
voi sunteți ce erați și altădată:
doar oale-nfipite-n vârful de uluci!

Cin'să mai creadă-n vorbele de miere,
care vă ies și pe urechi, pe nas,
când mor bătrânii la calorifere
și nu au parte nici de parastas?

Ajunse lumânarea iar să fie
la loc de cinste,-n casă de român,
iar voi, veghind din cuib de păpădie,
pe-ntreaga lume, talpă de stăpân!...

Vom mai găsi în lăzile de zestre,
nădragi și cușmă,-opinci, obiele,
ce-n parlamente,-n jețurile-alpestre,
să vă trimitem îmbrăcați cu ele?!...

Numai așa veți înțelege, poate,
că Țara geme în genunchi și-n frig;
că spartă mi-e cămașa toată-n spate,
de când într-una către voi eu strig:

*„Duceți-vă, măi, dracului odată,
cu-amante, cu purcel și cu cățel,
că Țara, băă, aproape-i leșinată,*

că v-a hrănit, cum vaca un vițel!...

*Lăsați-ne să ne trăim viața,
așa cum ne-a fost dată din bătrâni!
Să spun: Vecine, bună dimineața!
De sărbători, vom merge pe la stâni?"*

Și el, la gard, să-mi deie iar binețe;
să mă întrebe de am secerat;
eu să îi spun că am gătat fânețe
și că-n curând e nuntă iar în sat...

*

*

*

Ah, voi, lichele cu costum, cravată,
cum ați dus Țara drept cu capu-n jos!
Voi credeți, azi, că, poate, niciodată
n-o să fugiți pe porțile din dos?

Vă înșelați și voi și burdihane;
furia vă va prinde de grumaz!
Toți morții-n negri saci, batalioane,
vă vor plezni cu palmele pe-obraz!

Sătui de marafeturi, izolete,
de oxigen, spărgându-le plămâni,
„Ne-am săturat de-amurguri violete!”
vă vor striga, c-așa e la români,

când sângele, din nări, le dă pe-afară
și când stomacul stă la pândă-n trup,
atunci pe steagul fluturând pe Țară,
va şuiera un șarpe; cap de lup...

Cât credeți voi, sforăitori de vorbe
și cu minciuni cu miruiri în glas,
c-om înota în nesfârșite ciorbe,
ce de la nunta voastră au rămas?!

Au, nu vedeți c-aveți doar putregaie
în loc de trup și că doriți doar bani;
că ați ajuns voi lupi în piei de oaie
și-ndatorați Țara pe mulți ani?!

Când ne-om izbi noi cușma de podele
și l-om striga pe Vladul Țepeș iar,
atunci o să simțiți că, pe sub piele,
se-aude cum nechează un măgar!...

*

* *

Treziți-vă odată din beție,
că Țara se scufundă, înjurând!
Nu mai aveți nici pic de omenie?!
Vom mai răbda? Dar, oare, până când?!

Mi-e dor de tine, Eminescu, frate!
Din Tisa pân' la Istru, nervi, nevoi...
În toată Bucovina și-n Surpate,
am mai rămas doar numai amândoi?!

Și vine iarna, țarinile-s triste;
paseri se duc mai vesele spre sud...
Trăim aceleași vremuri comuniste!...
De cei de azi, nu vreau să mai aud!

— // —

Surpate, 10.nov. 2021

O, dulce Bucovină, șapot lin!...

Atâtea ploi, de-acuma, or să toarne
peste pământul blestemat de cer
și-atâtea neguri ne-or lua în coarne,
de vom crăpa de ele și de ger...

Nu mie, însă, mi se face frică,
de molimi, dinții înfigând în trup,
dar simt mulțimi din Asii, se ridică;
le-aud cum gărgăunii într-un stup...

Când urdinisul nu o să-i mai țină
și-n roiuri s-or împinge înspre noi,
unde-ai să fugi, tu, verde Bucovină,
cu codrii tăi de-aramă, în convoi?!

*

* *

Ce vremuri triste! Și copii, și nume,
boceaua și-or scălda-o-n suferinți;
de val împinși înspre o altă lume,
doar lacrima scrâșni-vor între dinți!...

Cum somn să am și fără frământare,
nepăsător să-nghit un duminic,
că-n mine simt cum neamu-ntreg mă doare;
mestecenii se-apleacă peste sat?!

Nu mai sunt eu copilul de-altădată,
c-obrazul roșu,-atâta de frumos?!
Nu mai avem în țara asta, toată,

doar politrucii, dormind sub chiparos?!

Doar „*teatre de-operatii*”, — Afganistane,
Irakuri, prin nisip, umblând în slip?!
Voi ridicați doar Turnuri Babiloane,
ce-or aminti de Trăsnea și de Ip!...

*

* *

Iar voi, la Rostra, voroviți întruna,
voi, politrucii și cațavenci bogdani,
punând pe fruntea țării doar cununa
de sânge din Grădina Ghetsimani!

Nu vi-e rușine de escavatoare,
că sapă gropi ce n-au văzut altar?
Pe voi, de-acum, nimic nu vă mai doare:
toți sacii din căruță-s în hambar!

Dar va veni o vreme-așa străină,
când în genunchi veți sta, să vă rugați,
să cadă peste voi o Bucovină,
însă-or veni din Asia-mpărați!!

— // —

Surpate, 9.nov. 2021

Poetul — ultimul soldat!

E toamnă în Oltenia, pe dealuri;
culorile se scaldă-n aur pur;
mi-e dor de amintiri dinspre Ardealuri,
de-Omar Khayaam și de Rimbaud Arthur;

de han oriental și de covoare,
pe străzi întinse, peste caldarâm;
stând la ferestre, să privesc cocoare
zburătăcite de tătari, din Crâm!...

Ce lume tristă băntuie pe-afară!
Atâția morți fac coadă-n cimitir;
s-au săturat de viață și de Țară,
de oratori ce cântă la clavir...

*
* *

E toamnă în Oltenia, pe dealuri;
ieri mi s-a stins prietenul Achim,
cel ce izbea cu hohotele-n maluri,
de-am fi putut și Oltul să-l oprim!...

Nicicând nu fu pe-aici atâta ură,
nici nesfârșită, chioară mahala;
ne putezesc cuvintele în gură,
tot murmurând întruna: Osana!...

O, biet popor cu coada-ntre picioare,
auzi, în ceruri, clopotele bat!
Walt Whitman, singur, duce în spinare,
pe câmp de luptă, ultimul soldat!

— // —

Surpate, 9.nov. 2021

Văzând războaie, vrajbă, haos...

Ce-ați câștigat? Doar risipiriți anii!
Afganistanul v-a venit de hac!
Spre Europa, azi, vin talibanii,
iar neamul mi-e mai trist și mai sărac...

Ne înarmarăm; patru miliarde;
le-am dat pe fiare, la americani!
E vâlvătaie peste țară?! Arde?!
De-aceea pentru pensii n-aveți bani?

Doar clinici scumpe, așa-zis private,
cu bani, grămadă, luați de la buget,
și bănci, și mall-uri, ce-au intrat și-n sate,
de am ajuns să cumpăr pe caiet?!...

S-a pustiit pământul; mărăcinii
mai că îmi intră-n curte și-n pridvor,
căci, de acum, în țara mea, stăpânii
îmi râd în nas și fac ei tot ce vor!...

*

* *

Ce câștigați, de zgândărați megeșii?!
Au, nu vedeți că viața-i tot mai grea;
că-n floare sunt, în Bucovini, cireșii
și-n stele, Voronețu-i peruzează?!
Nimic ce-i românește nu vă doare?!
Nu curse sânge în Afganistan?!
Treziiți-vă odată! Țara moare,

iar voi mai dați în ea c-un bolovan?!

Nu vi-e de-ajuns că satele sunt goale;
că ard, de vii, bătrânii în spital?
Duceți-vă la dracu', mangafale,
cu ghiorăitul vostru-abdominal!...

*

* *

Vreau tinerii să vină iar în țară,
de guler să vă prindă, să v-alunge!
În șuturi să vă scoată în afară
și să vă strige: „*Gata, băă! V-ajunge!...*”

Iar vulturul rotească-n ceruri line,
peste bujor de munte, în Carpați;
să nu aud de arme și pricine;
de-Afganistan, Crimei și de soldați!

Vreau să aud, la stâne, iar cum sună,
seara,-n amurg, un bucium trăgănat!
Mi-e dor de Eminescu! Noapte bună!
De-oi adormi, să fiu la mine-n at!...

— // —

Surpate, 12.nov. 2021

Tata și neamul meu cel românesc!

Bătrân mi-e trupul, cugetul tot suie,
pân' s-o izbi, bubuitoare, de cer...
Mă iartă, Doamne, dacă-n mine nu e
decât a tetei umbră, de dulgher!

Drag îmi era cu el, pe-acoperișe,
în arșița lui august, vâlvătăi,
când pielea strălucidă, de agrișe,
plină-mi era de-atâtea vânătaii,

căci clește, dălți, ciocane, ferăstraie
și barda veselă, adeseori,
de sus, trecând, văzând vrea o bălaie,
cu mers sprintar și ochii de cicori,

mi se-nfîgeau, cu sete,-n carnea crudă,
însă scrâșneam din dinți și tot zâmbeam,
iar ea, privindu-mi trupul cum asudă,
înțelegea c-atât de mult o vream!...

*

* *

Azi, tata face case-n țințirime,
pe sub pământul năpădit de ploi;
eu tot așez cuvintele în rime
și în curând iar fi-vom amândoi!

Nu știu de-or trece pe acolo fete
cu ochi șireți, cu gene lungi, mlădii,

nici dacă mie-mi flutura-vor plete
peste Surpate, peste păpădii...

Știu însă: voi rămâne-n amintirea
copiilor de școală, de-altădat'
căci i-am iubit, iar, de acum, iubirea,
a lor și-a mea, rămâne-va în sat...

*

* *

Îndemn mi-a dat Profesorul Fanache,
la Cluj să fiu, ca universitar.
*„Ptui, drace! – am zis. Ei vor să mă deoache...
Mai drag îmi este tatăl meu – lemnar!...”*

Și iată-mă, de-acum, la bătrânețe,
cum (cu condei din lemn trandafiriu)
mă prind de cer și-l rog să mă învețe,
poeme despre tata iar să scriu...

*

* *

Cum trece vremea!... Toate ne sunt scrise
în Cartea vieții, chiar din prima zi!
S-au risipit în noi atâtea vise
în dimineți albastre, străvezii!...

Din toate, doar iubirea ne rămâne,
de neamul meu și de părinți ce-au fost!
Doar ei izvoare-or fi în dulci fântâne
și veșniciei noastre, adăpost!...

– // –

Surpate, 13 nov. 2021

Noi aici suntem acasă!
(Scrisoare VI, eminesciană)

Ca pe câini, fără de preoți, ne-aruncați în saci de smoală,
fără slujbă, -mpărtășanii, frați, părinți, în pielea goală!...
Au, ce tristă maica voastră datu-v-a ea, ca să sugă,
țuguiatele buzoaie de nemernici, neam de slugă,
cu târâte-n zgârve hâde, văduvite de gândire
de-ați ajuns să puneți lacăt pe Iisus, în mănăstire?!

Nu vi-e teamă că mânia cea divină, ce nu doarme,
se va năpusti-ntr-o noapte, având brațele drept arme
și va frânge cerbicia, va izbi în ea, cu sete;
c-or juca-o în picioare, precum voi, azi, la rulete,
soarta unui neam eroic, ce-a-nceput de-acum să strige,
pe când voi, rânjind cu scârbă, cocoțați pe catalige,
îi scuipați de sus, în creștet, și dejecții urinare
împroșcați peste mulțime, peste preoți și altare,
încât primăvara asta și tot Covidul din lume
să vă bage la origini, și pe voi scriind: „*POSTUME!*”?!/

Noi v-am dat puterea toată și-am crezut că-așa e bine,
ca să fie „*ca afară*”, nu în lacrimi și suspine,
dar vedem acum că vulturi duc poporu-acesta-n gheare,
și odat’ cu el și munții, și pământuri roditoare;
că, la Roșia Montană, cântă dacii, noaptea, -n mină
și-și pun capul nu pe aur, ci pe sul de rogojină,
căci, nemernicilor, Țara o vândurăți la bucată,
ca înalte cancelarii, în costume și cravată,
să vă cheme și v-atârne, la revere, decorații...

Voi sunteți, mă, talpa-n brazdă a acestei sfinte nații?!

Voi sunteți, mă, lighioane, cei ce ați luptat la Tapae,
legiunile romane aruncându-le în groape,
cu însemne și cu steaguri, și cu tuiuri, și cu suliiți,
voi, ce, astăzi, duși în lectici, sulfurându-vă pe uliți,
homo sapiens vă ziceți, tehnocrați, turtite fese,
pămpălăi și jagardele cu atâtea interese,
că-n concursuri de cultură generală, de ați merge,
cu voi, Șely, din Craiova, și podelele ar șterge?!...

Noi v-am dat, mă, funcții-nalte, limuzine și palate
și v-am pus pe masa Țării doar alesele bucate,
cerul gurii voastre-ntruna să se bucure-ndeajuns
nu să-mprăștie duhoare de, plouat, un câine tuns,
căci de politrucii sovietici și de Ane Pankere,
ne-am scârbit, ca de gonflabili budigăii de muiere,
care melița, întruna, într-o vreme-așa câinească,
o tot bate, să se știe c-are și-ea ceva sub bască...

Mai duceți-vă-n pulpana mantiilor voastre crețe
și cotcodăciți acolo, în clotildele cotețe,
despre cei ce-și pun copita în luxoasele sofale,
de îi strigă înșiși morții, care arseră-n spitale,
c-o veni și vremea-n care s-or izbi de toți pereții
foamfele și trompetiștii, ce-și arată acum știuleții,
închizându-ne în case și făcându-ne programe,
c-om crăpa nu doar de Covid, de psihoză, ci de foame!...

Asta vreți, măi hahalere, nesătule și bengoase,
burdihane triumfale, fâlcii pătrate, cefe groase
care, până ieri, afișe, tot visând o altă treaptă,
umpleați ziduri și metroul, știind-apoi că vă așteaptă

sinecuri și ministere cu spetează și festinuri...
Azi, de toate-aveți voi parte, iară noi, numai de chinuri!...

O, fofează elitistă, șleahță, oaste de strânsură,
chiar nu știți că-n lume, toate au și ele o măsură;
că istoria-a fost scrisă de eroi nu de nătânge
și că încă,-n cimitire, crucile mustesc de sânge,
pe când voi, în cancelarii, pe la curțile atlante,
mai primiți autografe pe șepcuțele savante...
N-a ajuns poporu-acesta, pentru voi, o jucărie,
nici, pe harta Europei, lecție de-anatomie!...
Nu e Țara, băăă, a voastră, să v-o puneți în rucsace
și să-nghesuiți în ele neamurile geto-dace;
nici cămila cu cocoase, care poartă arafeturi;
nici ghiorlani cu burdihanuri și-auritele fireturi,
ce n-au tras un glonț pe țeavă, ci ilustre râgâieli,
pe când Țara se tot umple de lingăi și de șomeri...
Mai duceți-vă la dracu', lighioane cominterne
ce-ați refrofilat industriei în buticuri și-n taverne,

că multinaționale, singurele de acuma,
pot să-și vândă munți de marfă, nu țăranu-a sa, leguma,
pe când voi, în jilț cu spată, în urechi având bureți,
încă mai frecați bujia, încă mai reglați tacheți,
sau priviți, pierduți, pe ceruri, cum plutește mândră flota,
de la Ana la Caiafa; din Sodoma la Golgota...
Știm, cu toții, c-anotimpuri, două au rămas, de-o vreme:
pentru voi, e primăvară; pentru noi, cea cu probleme,
dar vă-ntreb, așa, în treacăt, având scrâșnetul în dinți:
Iudelor, ne vindeți Țara pe cei 30 de arginți?!

Nu e Țara, băă, a voastră! Nu ați luat-o la ruletă!
N-ați spart ouăle la Cornu și-ați făcut din ele-omletă

pentru prea ilustra cremă, care vine din afară,
cu rucsacii cu mătreasă, chiar din era glaaciară!...
Țara asta-avut-a râuri, munți și mare, și câmpie
și nu fluviu, care curge și acuma-n veșnicie,
pe când voi, cărări deșarte vă întindeți sub picioare,
neștiind că ne-amu-acesta are sfintele altare,
ce ne cheamă și ne strigă, de ani 2000, mai bine,
să nu poată puțărimea nicidecum să ne dezbine,
căci atâta timp cât preoți, de mirenii lor le pasă,
vom putea cu toți să spunem: NOI AICI SUNTEM
ACASĂ!

— // —

Surpate, 13 nov. 2021

Rugămintे
— lui M. Eminescu, in memoriam —

E trist fără tine, bădiță Mihai,
în Țara în care eu astăzi trăiesc!
Anii mei — fragi roșii-nșirate pe-un pai —
aruncați au fost într-un han tătăresc...

Tot trec, prin fum și cețuri, cămile;
dunele de nisip îmi intră în sân,
încât mă-ntreb de mai am eu zile,
să spun cu mândrie că încă-s român?!

Pe Istru tot cură sălcii pletoase;
copilăria-mi se pierde cu ele
în Marea cea Mare; albele-mi oase
vor legăna talaze sub stele...

De tine-i nevoie mai mult ca oricând,
la Putna, ne-aduni și „*Doina*” să-ți spui,
c-aud în morminte morții plângând,
deși în sicrie au flori de gutui!...

Mi-e frig, bădie! Ipoteștiul e trist,
cu lacu-i albastru, fără de nuferi;
de cer e rezemată Crucea lui Crist;
pe ea te văd cum te zbați și cum suferi...

Eu singur stau la picioarele tale
și lacrimi adun, căci Bucovina te plânge...

Adusu-i-am cui, cândva, osanale,
de azi, răsplată — broboane de sânge;
de Bărăgane cu roșii ciulini,
precum subțiri, înflorate marame,
călcate sunt, toate, de tălpi de străini,
iar Țara geme de frig și de foame?!

Te scoală, bădie! La Putna ne-adună!
Cinstire lui Ștefan, iar i-om aduce,
că burdihanele, azi, la tribună,
tot neamul acesta vor să-l îmbuce!...

— // —

Surpate, 24 apr. 2021

Vorbe, vorbe, vorbe...

Unde sunteți voi, Mușatini, Basarabi și Avram Iancu,
de ne-amenință fruntarii, și rachetele, și tancu',
ce visează, sub talaze, gazele să le extragă,
ca și cum această Țară-i doar o pasăre pribeagă?!

Nu vedeți că, iar, țăranul e-n genunchi și tace, tace;
că pigmei, de la tribună, ne vorbesc numai de pace,
ca vaccinuri, milioane, ca izvoarele ce cură,
să-i inunde de la talpă până dincolo de gură;

ca atâtea marafeturi și spitale să-l înghită;
ca platforme de programe — mămăligă-n dinamită —
să-i arunce-n sacii negri, ori în roșii izolette,
ca să-l plimbe, în izmene,-n proiectile violete?

Cum de-ajunse Țara asta și balcază și lălăie,
să își ducă traista-n spate: lumânări și cu tămâie;
să se-nchine unei „fiare” și la sfintele clotilde,
farmaciilor flămânde, ca lehuzele, în pilde,

când vorbescu-ți, în reclame, de pastile nutritive;
de certificatul care e valabil și-n Maldive;
de „distanța socială”, între „grei” și-ntre „fâlfani”,
când aruncă pe cântare cu mormanele de bani?!

Unde sunteți, voi, Mușatini, Basarabi și Avram Iancu,
de umblăm desculți, de-acuma, precum Zaharia Stancu?!
Nu vedeți că-această Țară, plângerii-i se face vale?!
C-a ajuns căruța lumii, cu ulcele și cu oale?!

Le mai trebuie doar parul, să ne sfarme, să ne spargă;
să plutim, cu toți, sub ceruri, fiecare pe o targă,
iar de sus, vedea-vom, poate, cum tot mișună, răsună,
doar talagele de vorbe, răsunând de la tribună...

— // —

Surpate, 25 apr. 2021

Poem despre eternii lingăi

Ce făcurăți, băă, cu Țara, hahalerelor de paie,
care v-o lăsă, la cheie, Ceaușescu Nicolae,
nu „*cizmar*”, cum voi îi ziceți până-n zilele de-acum,
când economia, toată,-i numai zgură, numai scrum,
ca să poa'dezvoltatorii de imobile să facă
numai Turnuri Babiloane, într-o țară-așa săracă,
de-am ajuns ca, noaptea,-n case tremurând la felinar,
să ne mai dorim o dată grecoției din Fanar,
că-n afar' de vinericiu și de grâne, fumărit,
bătătura ni-era plină, și țăranul... mulțumit!

Astăzi, vreți, cu botoșeii, în coteț, cu nutritive,
să intrăm cu mască-albastră, ca și apele-n Maldive,
să nu facă vreo psihoză scroafa care stă să fete,
ori, de-i porc, să-i cadă vrejul, ca la orice castravete,
iar de-i vacă, să-i speli dinții vițelușului ce suge,
ca întreaga Uniune să-i atârî în belciuge,
că țăranul poate încă să mai facă-o mămăligă,
ori, pe umeri, să vă plimbe, ca la Roma, în quadrigă;
să mai poarte pe cap bască și, pe moț, să-i stea o cioară...
Ce făcurăți, băă, cu Țara, de toți tinerii-s pe-afară?!

Nu sunteți, mă, voi burtoșii epocilor comuniste,
scribălăi, lingăi de blide și maimuțe darwiniste,
ce, mai ieri, pe șantiere, scriați știri și reportaje,
stând, la Năvodari, cu vara; azi, în vile cu etaje,
având bărbi și barbișoane, având yahturi și amante,
doctoratele în State și privirile savante?!
Nu voi, mă, din '89, până când veni Covidul,

ziceați că-n țărani vi-e seva și la bază v-a fost blidul
plin cu bolbotine acre și cu laptele de capră,
de vi se umflă iar burta, de ai zice că se crapă?!
Băă, manglorilor de glorii, genitorilor de-arici,
cine dracu' vă aduse, din ce hrubă, pe aici,
în Carpații cu cetine și izvoarele ce cură
voi, cu bucle de aur, cu patriotismu-n gură,
când noi nu vedem alături, lângă sfinte-a voastre moaște,
doar buimaca voastră doxă, până la genunchi de broaște...

Scrieți, astăzi, cărți; pe bandă, ce-ndurarăți voi odată,
culegând, în Bărăgane, tot porumbul din armată;
cum mâncați voi la gamelă, slăninoaie cu fasole;
cum, de ger, în foișoare, uitați nume și parole,
iară azi, cărțile voastre, tămâiate pe bani grei,
poartă semnături, sub cronici, de ilustrii cei pigmei,
ce-au venit și ei din vremea grelei epoci comuniste,
care-au îmbrăcat, de-acuma, alb halat de farmacist,
când ei neguri au în zgârve și în măduvă, frisoane,
și le curg în conturi large, sutele de milioane...
Cin'vă dete, băă, puterea, cea de ieri și cea de azi,
de nu mai aveți voi teamă, nici rușine în obraz;
de vă curg mucii-n fasole, dar vă credeți Kant și Nietzsche,
când poporu-ntreg tot zbiară sub lovirile de bice;
de nevoi și de tristețuri, de psihoză și cocleală,
de te-apucă tremuratul și un fel de amețeală,
căci nimica nu se mișcă, de la '89-ncoace...
Voi sunteți urmașii Romei, națiunii geto-dace?!

Cu voi, băă, refacem Țara, și îi dăm democrație,
când săracului-i cad ochii în flămânda farfurie,
pe când voi, toți analiștii, cititorii cei de zodii,
în obraze-având amurguri, în culorile de rodii,

ce, mai ieri, pupați pulpane și organe politruce?!
Azi, voi faceți, la biserici, din pământ la cer o cruce
și jurați că-n revoluții, ați luptat cu arma-n mână,
să vă deie vouă pensii toată nația română,
căci ajunserăți, se pare, împreună cu margelații,
să-notați într-o căldare, cum fasolea și cârnații;
să vă mângâiați pe creștet, să-ntăriți aceeași vână,
fiindcă voi sunteți, de-acuma, singuri, nația română!...

Burdihane comuniste și lichele de untură,
voi, ce zgâlțâiți tot cerul, cu asupra de măsură,
dând cu pietre în toți sfinții și punând la schit lăcată,
cununii pe cap nu-și pună, dascălul, cei din armată,
ori milițianul care vă sluja cu prisosință,
având el, ca și acuma, fix aceeași „*dăruință*”,
pentru voi curge doar miere dar și laptele de vacă,
că-n democrația asta, mică, flasco-geto-dacă,
vă schimbarăți doar cravata, dar același vi-e condeiul,
ce, trandafiriu, îl umpleți cu tămâia și uleiul,
tot venind din „*vremuri grele*”, v-au făcut cefele groase,
iar în „*vremuri democrate*”, tot glojderitori de oase,
încât știrpea voastră hâdă de lingăi de aur clanțe,
în Decembrie '89 s-a acoperit de gloanțe,
iar voi, de certificate, luptători și osteneli
astfel, unii, cu pretenții (deși-n cap au doar prostii!)
nu văd că sunt bou-vagoane, ci ilustre-Academii,
scoțând cărți de-aceeași teapă, ca pe vremea lui nea Nicu,
ce, pe piept, le-or spune, toate, să se crăcăneze dricul...

O, săracă, biată Țară, cum ai fost și ce-ai ajuns!
Tot românul-acuma știe care-i singurul răspuns;
ticăloșii, politrucii, scribi lăpăitori de bani,
răstigniră-a doua oară, pe Iisus, în Ghetsimani,

dar căzură ei, de-a dreptul, fix, ca mâța, în picioare,
de se sperie și flota și se-ascunse și-ea sub mare...

Munții noștri aur poartă și, în cetini, căpriorii;
stele albe au în coarne, până se-nfioară zorii;
gazele ne strigă tare, din adâncuri euxine,
iar muscalul, de pe maluri: „*Chirăiți, că tot nu vine!...*”
și ne râde drept în față, că el poate, c-altă dată;
că Siberia, de vrea, pân’la noi se face roată;
că jankeul cu șepcuță, ori un neamț cu hamburgheri,
vede-n noi o națiune de slugoi și de muieri...
De strănută vreo Ursulă ori o babă de Cristină,
ne-om alege cu hernie și cu pielea de găină,
căci ei pot, având pedale, jucăria militară,
dar avem și noi, la morgă, doar alămuri de fanfară!...

Ce ajuns neamu-acesta?! Unde-i gloria străbună?!
Unde-a Mircea și Rovine, flamuri frânte-n Semilună?!
Unde-s Mărășeștii, Oarba de la Mureș, și-apoi Tatra,
de-am ajuns prin Europa, să umblăm, precum cu șatra,
și-n Italia, bătrânii și babele-n cărucioare,
să-i scăldăm cu dor de-„*acasă*”,-n lacrimile noastre-amare?!
Iară voi, libidinoșii,trepădușii de serviciu,
având ieri și astăzi (mâine!?) tot mereu același viciu:
de a linge buci făloase, lătrătoarea voastră gură
să ne spună că țăranul este prost; că-n bătătură,
nu mai poate porci să crească, decât unul, singur cuc,
și-n cotețul lor să intre doar în vârfuri de papuc,
pe când voi, țapii cu barbă și cu boășele umflate,
să zbierați de la tribună: „*Aveți soarta lui Socrate!*
Doar noi vom rămâne-aice și-aburinda farfurie,
chiar de Covidul va frânge zilnic, oameni, câte-o mie!...”
Mai duceți-vă-n haznaua foamfelor ce v-au creat!

Pentru-ntreaga națiune, sunteți MARELE RAHAT!...
Surpate, 07.01.2022

Măi Macrou!
– *scrisoare către un sclifosit* –
– pamflet –

Macroul Franței are două fețe,
crezându-se a fi cel mai normal,
însă-i un băiețel, având cotețe
c-un iepuroi ce-i supraponderal!...

Astfel, nu poate el vaccin să-i facă,
da’-i cere, clar, poporului întreg,
să-l legene, cum bona sa, în troacă,
fiindcă-i deștept, dar proștii nu-nțeleg!...

Cum poți să spui că nu ești cetățeanul
prea luminatei Franțe, dacă n-ai
înțepătură-n braț, ca Vaticanul;
să nu strănuți, să nu faci guturai?!

„Doar el, vaccinul, te salvează, frate!”
Ce-o fi, apoi, vom mai vedea-o, sper!
Democrația nu e libertate
pentru Macrou, când fi-va el șomer?!

Bastilia a mai strigat o dată,
când flăcări mari o pârjoleau flămând!
Ascultă bine și fă-ți ochii roată:
spre tine vin și vin, cât de curând!...

Unde-mi să fugi, tu, băiețel de seamă,
de furia acelor morți Covid?!

Ai să te-ascunzi sub fustele de damă,
ori, mic, fiind, ai să încapi sub blid?!

Ești curajos, acum, ca măgarul
ce, cu copita, dă-ntr-un leu bătrân,
dar, fără roți, ce-ar mai putea fi carul
de luptă,-n care tu te crezi stăpân?!

Macroule, nu ești decât un pește
cu ifose de luminat Voltaire;
printr-ale Franței subțiate dește,
tu te strecorei, ca marele vier

cu colții de argint și turtă dulce,
abia scăpat din luptele pe Don,
ce-atâta-așteaptă: patul, să se culce,
chiar de-a avut, ca alții, ghinion...

Macroule, Bastilia nu-i moartă,
nici galbenele veste n-au pierit...
Te uită bine și alege-ți soartă,
pe un' să scapi, când fi-vei fugărit!

– // –

Surpate, 06.ian. 2022

Amaghedonul

Vă tot certați, ca două babe hâde,
în fiecare seară, fără rost,
de se tot miră până și un gâde
și se crucește,-așa, ca Ariost!

De-ar ști el, bietul, că-n voială este,
tacită, s-apăreți iar pe ecran;
să vă luptați pe-a Țării'nalte creste,
când vă luptați, de fapt, pentru ciolan!...

Pigmei burtoși, ureche clăpăuge,
aurolaci scăldați într-o hazna,
vă învățarați cam de mult a suge
și de bugetul Țării-a v-atârna!

Nu-i Țara, băă, saivan, nici fierăria
lui Iocan, să tot filozofați!
A început să pută jucăria;
la vot, fasolea; la cazan, cârnați!...

Din '89 ați prostit poporul!
Ați ridicat doar marketuri și bănci;
industrie-i dădurăți cu piciorul;
bisericele le-aruncați în lănci!...

Cin' datu-vă, mă, vouă-așa putere,
de-aveți și yahturi, chiar heliopot,
când, până ieri, în piețe,-n cartiere,
vindeați voi varză, dar dormeați la cort?!

La blocuri, la ferestre, cu borcane
de lapte acru, îmbiați clienți;
azi, sunteți sfinți, pentru săraci, cucoane;
ați fost și sunteți însă repetenți!...

Cu bunu-i simț, țăranul tace, tace
și tot îi vine,-așa, așa, în gât, un nod!
Cum v-ar zdrobi, cum, sub carâmb, chiștoace!
Dar nu-i poporul, astăzi, voievod!...

*

* *

Vă tot certați, lua-v-ar dracii-odată!
Ne-am săturat de voi, „*fanarioți*”!
Tot strângeți lanțul! Cât să se mai poată?!
Voi chiar ne credeți niște idioți?

Vă înșelați, și știți și voi prea bine!
Pe uliți sângerează iar Iisus!
Au, nu vedeți că rostogolul vine?!
Ne-ajunse, băă, cuțitul pân'la os!...

Nu mai putem! Avem copii, părinți
și-un cimitir cu-ai noștri, ce nu-s morți!
Când vom scrâșni, și noi, și ei, din dinți,
n-o să scăpați, fugind, pe large porți!...

Nu vi-e rușine vouă, mă, lichele,
batjocurei să ne-aruncați în vad?!
Armagedonul vine pe sub stele,
și-n urma lui se-nalță alt răsad!...

– // –

Surpate, 13.ian. 2022

Tu, Doamne, unde ești?!

De ani 30, ne scufundăm întruna,
ca negre bivolițe-n mlaștini reci,
și-odat' cu noi, se scufundă și luna,
de bezna nopții strigă pe poteci!

E satul românesc ca o piftie
încremenită, parcă, în alt veac,
pe care moșii mi-o lăsară mie,
să știu c-am fost și am rămas sărac,

deși e goală Țara... Tineretul,
sparanghel și căpșuni adună, munți,
căci Uniunea,-ncetul cu încetul,
obișnuită e cu cei mărunți,

încât nu este de mirare, nu e,
că nu mai ducem Porții iar peșcheș,
dar plângem sub Hristos, bătut în cuie –
broboanele de sânge, prin măceși...

În Țară însă,-n Parlament, motoare
cu manivela se pornesc, prezic;
e-un vuiet, de a-i crede că îi doare
chiar și pe ei, de-ți trag un polonic

în capu-ți plin de întrebări destule:
De ce ei au, iar tu, măcar para?!

De ce-n bugetul Țării fac ei hule?!
De ce ne-ajunse neamul farfara?!

Au, Țara asta, brațele nu poate
să-și folosească, unde-avem nevoi?
N-au mai rămas pe-aicea decât coate
de izmenari politici, marțafoi,

ce toantele amante, în prescură
le-nțepeniră-așa, în pielea goală;
doar învățară ca să dea din gură
și să-și reverse țâțele în poală?

*
* *

Nu vi-este teamă că opinca spartă
se va porni, cu ură, spre palate?
Tu, Uniune, vei mai fi pe hartă,
când ți s-o-nfige un jungher în spate?

Au, credeți că vă iartă musulmanii,
c-ați încercat să îi băgați în blugi?
Au înțeles: petrolu-nseamnă banii,
iar ei, de-a pururi, pentru voi, doar slugi!

Să v-așteptați, de-acum, că acea roată,
din Orient se-nvârte spre Apus,
așa cum nu mai fuse niciodată,
de veacuri, douăzeci, câte s-au dus!...

Și lacrimile noastre, un alt Istru
s-or face, ca să curgă din Carpați,

c-abandonați noi fi-vom pân' la Nistru,
căci SUA, tu, nu ai nici mamă, frați!...

Iar Uniunea fi-va tinichele;
va hohoti Kremlinul iar de râs,
văzând cum generali cu multe stele,
vor sta la coadă, ca să bea kumâs!...

*
* *

De ani, 30, ne scufundăm, întruna;
nimic, se pare, nu ne poate-opri!
În mlaștini putrezește însăși luna...
Tu, Doamne, unde ești, de nu mai vii?!

— // —

Surpate, 15 oct. 2021

Singur

Și vine iarna în Oltenii iară,
și în curând sunt mai bătrân, c-un an;
atâtea amintiri rămân pe-afară,
ca-n Orient, amurguri într-un han,

unde, cândva, Omar Khayaam bea vinuri
și cu Firdusi vorovea de regi...
O, suflete al meu, ce ai de tremuri
și nu mai vrei, de-acum, să mă-nțelegi?!

Nu mai sunt eu copilul de-altădată,
când alergam cu roua la genunchi;
cu fața măslinie-ciocolată,
ori când mă cățăram pe câte-un trunchi

de alb mesteacăn și priveam departe,
cu negru păr, prin norii galben-roz?!
N-aveam privirea dincolo de moarte,
de dulce ionatane, la colhoz,

când mama mea, atâta de firavă,
mă lua, ca „*norme*” să avem de-ajuns,
căci inima-i era așa bolnavă
și tot ofta, de mine, pe ascuns?!

*

*

*

Și vine iarna și-n curând fac anii
ce parcă nu îi cred ar fi ai mei;
în șaișpe de noiembrie, castanii,
castanele-și aruncă pe alei...

Eu nu aș vrea niciuna dintre ele
în foc să o arunc și să o coc,
căci fiecare an al vieții mele,
eu, la ruletă, nu l-am pus în joc;

cu toți am fost frumoși, cu ochi albaștri;
cu umeri verzi, de Bucovini mlădii,
ce rezemate-s și acum de aștrii
și buciună prin codrii arămii...

*

* *

Ce singur sunt, acum, la bătrânețe;
băiatu-i dus în lume, prin străini;
nepoții-s pe la școli, ca să învețe,
dar vor pleca și ei; doar mărăcini

vor crește-ntruna pe mormântu-mi rece
și peste satul prăbușit în glod...
Copilăria mea, vei mai petrece,
ori vei rămâne cu, în gât, un nod?!

Și milă mi-e de mine și de lume!
Nimic n-o să mai fie cum a fost!
Iar Asia veni-va să sugrume
și Occidentul fi-va-i adăpost!...

*

* *

Și vine iarna în Oltenii iară,
și, în curând, sunt mai bătrân c-un an...
Nu mă lăsa-n ninsorile de-afară,
că-s singur, Doamne, cliulin în Bărăgan!

Nu știu, în primăvară, dacă, poate,
voi mai răzbi, ca florile pe ram;
la slujbă, de-oi mai merge, la Surpate;
de vinuri roși' voi bea cu-Omar Hhayaam!...

Noiembrie! În luna asta, mama
și Bunul Dumnezeu au vrut să vin,
când codrii Bucovinei sunt c-arama
și mie însumi eu îmi sunt străin!...

— // —

Surpate, 05 nov. 2021

Sonetul dorului pustiu

S-au dus a mele tremurări fierbinți;
prin plete, luna nu-mi mai trece iară;
nu-mi mai miroase carnea-primăvară;
nici ochii nu-mi mai sunt așa cumiști...

Mi-e dor de tine, de amurguri bete,
când mâna mea pe sun îți adormea;
când mi-așzai pe umăr peruzea...
De-o peruzea-i e sufletului sete!...

Mi-e dor de Omar Khayaam, de vinuri calde,
la han, în Orienturi, să mă scalde,
așa trandafirii, și de zălude,
iar trupul meu să obosească,-asude...

— // —

Surpate, 28 sept. 2021

O, biată Țară, pasăre pribeagă!...
-se dedică fiului meu, Mihai-

Ne-ai risipit copiii, Doamne,-n lume,
să-și caute o pâine prin străini;
aceștia-și scaldă trupul în profume
și n-au în palmi, ca mine, mărăcini...

Ei sunt occidentali și cu tichie;
pe deget poartă ghiuluri cu pecete;
inima mea, la ei, în farfurie,
tresaltă, cum sprâncenele la fete,

dar pentru Uniuni Europene,
nu mai există inimă, nici fragi,
ci doar păuni cu colorate pene,
în cortul lor, la umbră să te bagi...

*

* *

Ne-ai risipit copiii, Doamne,-n lume,
iar ulițele-n sate-s mai înguste;
bătrânii cocârjați nu mai spun glume,
căci se tot pierd, cum un amurg, în puste...

Și vine noaptea; câinii doar mai latră;
n-auzi mugind vițelu-n băătură;
doar o bătrână plânge-ncet, la vatră,
punându-și palma, ca zăvor, la gură...

Dar pentru Uniuni Europene
deschidem poarta Țării, la perete...
Când ni s-o pierde dorul printre gene,

de LIBERTATE ni s-o face sete!...

— // —

Surpate, 30 sept. 2021

Scrisoare către Eminescu

Aşa mi-e dor de dumneata, bădie;
de mândra Bucovină-nrourată!...
În vâlmăşag de frunză arămie,
piciorul să-mi scufund, ca altădată!...

Luceferi să răsară depărtării;
măceşe roşii să arunc spre stele;
talaze să izbească-n ţărmlul mării,
cum, înspre tine, gândurile mele,

căci amândoi vedem cum Bucovina
e ruşinată, ca o fată mare;
că-n Țară creşte, de acum, neghina
şi umblă-n sânii goi pe trotuare!...

*

* *

Aşa mi-e dor de dumneata, bădie!
La fugă, către Putna, m-aş aşterne,
dar marafeturi — icre-n pandemie —
ne vor aduce supa în cisterne!...

Miroase a gamelă, marmeladă,
a rece turtă şi a mămăligă;
azi, orice tâmp doreşte să se vadă
pe Căile Lactee, în quadrigă...

Hei, roata-lumii, banul o învârte;
Kremlinul joacă bine la ruletă;
doar noi, bădie, ne mai facem parte,

prin zori trandafirii, spre o poetă!...

— // —

Surpate, 28 oct. 2021

M-așteaptă-ai mei!...

Cum trece vremea!... Toate ne sunt scrise
ce-n lume le purta-vom, rînd pe rînd!
Nu-i noapte-n care să nu am eu vise;
să-mi fie sete, ori să fiu flămînd,

ci doar bărbați și fete nevăzute
de ochii mei, până la anii-acești;
toți mă privesc și zâmbetele-s mute
iar eu aș vrea să depănăm povești...

Niciunul însă gura nu-și deschide,
să mă întrebe, poate, ce mai fac;
de ce mi-s vremile de aguride
și în obraz nu mai am flori de mac...

Nu pot le-ntoarce zâmbetul pe buze,
nici să-i întreb ceva nu îndrăznesc,
iar, dimineața, traversând ecluze,
ei, toți, grăbindu-se, mă părăsesc...

Mă scol din somn, de parcă-am fost pe mare
și-o noapte-ntreagă la galere-am tras...
Cine e-n vis, aceea lume care
tăcea întruna, ca la parastas?!

Ce semne mi se fac?! De unde vin?!
Cin'le trimite,-n vise, noaptea-n somn?!
Se duce viața-mi?! Mai am doar puțin?!

N-o să mai prind colindul: „*Leru-i Domn!*”?!

Nu teamă mi-e de lumea-aceea mută,
ce, noaptea,-n vis, e numai zâmbet sec,
c-o simt alături, mă îndeamnă,-ajută,
ca, printre ei, de-acuma, să petrec!...

Să fie cei din moșii mei, strămoși,
care la cer s-au ridicat de mult?!
Cu toții-s blânzi, cu ochii-așa frumoși,
dar ce păcat, că nu pot să-i ascult!...

De-abia acum am înțeles prea bine,
că sufletele lor nu au pierit;
că moartea, de va trece peste mine,
am să-i zâmbesc atât de liniștit!...

Cum trece vremea... Toate ne sunt scrise
în „*Cartea vieții*”, ce se află-n cer!
Nu-i noapte-n care să nu am eu vise...
Mi-e dor de Gheorghe, tatăl meu-dulgher!

– // –

Surpate, 22 dec. 2021

Unde sunt sărbătorile de altădată?!

Veniră iară sărbători frumoase;
decembrie e, însă, în costum
de calcinate cețuri, de ponoase,
ducându-le ea-n spate, de acum...

Colindătorii-s triști; femeii bătrâne
îți zic sfioase,-un „*Bogda proste!*” sec;
mă uit în coș și văd că mai rămâne
să dau și mâine celor care trec...

În ani, demult, veneau colindători,
cu mic, cu mare; curtea înflorea;
a doua zi, veneau apoi feciorii
și mă-nălțau cu cântece de stea...

De ce, azi, toate sunt atât de triste
și ulițele-s goale, ca-n pustiu?!
Bețivi, în evoluții darwiniste,
mai trec prin noapte,-amirosind rachiu...

La televizii, însă, sunt bairame;
se-ncaieră politicile,-n bloc;
se-njură de Hristoși, dar și de mame;
muscalii râd și joacă kazacioc...

Voi vă hliziți la noi, măi hahalere,
când țara dă cu osia în gard?

Vă aruncați și vă simțiți pantere,
când interese-s doar, care vă ard?!

Băă, se scufundă țara!... Nu se vede
cum mămăliga dă în clocot iar;
ne scufundați — metoda Arhimede —,
pân' ce-o ieși din mare un măgar,

ce va purta tichie boreală
și-o rage din Carpați, la Sahalin;
el n-o avea pe fața sa sfială
și nici carismă, cum e la Putin!

El va izbi cu cizma-n Parlamente;
de Devesel va râde ca de-un prost;
acestea vor rămâne-n documente,
iar doctoranzii scrie-vor c-au fost!

Războiul bate-n geam și plouă-ntruna;
toți tinerii s-au dus printre străini;
ne-a mai rămas, în noaptea neagră, luna...
Nu mai avem, de-acuma, nici vecini!...

Veniră iară sărbători... Și ce-i
dacă veniră, că sunt triste, reci...
Hei, suflete al meu, spune-mi ce vrei,
de-alergi spre cer, pe recile poteci?!

— // —

Surpate, 26 dec. 2021

Așa de singur

Doar case goale, triste mă-nconjoară,
precum vădane la un parastas;
mă uit pe geam; nu văd nimic pe-afară;
doar curți pustii, rămase fără glas...

Se duseră vecinii-n cimitire;
urmașii lor, printre străini de-acum;
parcă aud cum trece prin Psaltire
un om, în noapte,-orbecăind pe drum...

Nu-l știu pe-acela, deși l-aș cunoaște,
că-i de statura mea: mai mărunțel;
l-am mai văzut, copil, cândva, de Paște,
sub zarzării-n floriți, c-un porumbel...

Îl mângâia și-i juruia cuvinte
despre o lume-n care nu a fost,
iar pasărea-i zice „*de ce o minte,*
când trecerea-i sălcie, fără rost?!”

*

* *

Doar case goale, triste mă-nconjoară;
nici păsărele nu mai sunt pe-aici...
Va mai veni, vreodat', vreo primăvară?!
Vom mai vedea, pe ceruri, rândunici?!

Hei, Serghei-Esenin, stepa ta mă cheamă;
Uralii cocoșați par coviltir;
aud, printre nămeți, pe biata mamă,
cum singură se-ndreaptă spre Sibir...

Pustiu e-n mine și cerurile tac;
doar vântul sună în adâncuri reci!...

O, cum aş vrea, cu florile de mac
să mai alerg pe-albastrele poteci!...

— // —

Surpate, 14 ian. 2022

De ziua naşterii lui Eminescu

E ziua ta, bădiţă, şi hultanii
se năpustiră, astăzi, la priveghi;
172 trecură, anii,
în ţara asta cu fărădelegi!...

În vremea ta, la Putna, tinertime
se aduna, cinstindu-l pe Ştefan,
aşa cum tu l-ai aşezat în rime,
cu Muşatini în straie de ţăran...

Ce verde crud creştea în Bucovina
şi Voroneţuri lunecau pe cer;
amirosea a cetini şi răşina
umplea şi tolba de oştean-străjer,

căci în Suceavă, flamurile, toate,
fără de teamă fluturau în vânt!
Erau izbânzi, Moldova-n libertate
şi răsăreau biserici din pământ...

*

* *

E ziua ta, bădie! Papugiii
la brâu nu poartă spadă, ci cârnaţi!
Din aur, gaze, azi, cantaragiii
făcură pod, din Dunăre-n Carpaţi!

Ba se-apucară biruri să ne pună,

să cumpărăm și mere de la leși;
să plimbe izolete pe sub lună
și,-nchis în casă, să nu poți să ieși,

că sare-un virus și te prinde-n clește;
cu bețe lungi te zgâmâie în nas;
îți dau amenzi, pe un'te nimerește;
te urmăresc la fiecare pas...

Trăiască papugiii și hultanii!
Doar ei vor fi stăpâni în acest Stat?
Pământul Țării nu-l mai au țărani?!
De toate astea, cine-i vinovat?!

– // –

Surpate, 15 ian. 2022

Cum sărăcit-ai, Doamne, neamul meu!...
-se dedică colegului meu de școală, Tinel Dobrițoiu-

Nu zgândăra viesparul, că te-nțeapă!
De ce să fii mirat ș-așa grăbit?
Muscalul bea doar vodcă, ci nu apă;
yankeul duce țapul la mârliț,

căci peste tot, în lume, -americani
deschis-au front de luptă, c-așa vor:
ca în seifuri să le curgă banii,
să-și vândă armamentul dumnealor!

Nici pe muscal, nici pe yankeu nu-l doare
că n-ai, pe masă, pruncilor să pui
(doar dacă este zi de sărbătoare)
doar mămăligă rece și făsu...

Pe gât îți bagă fiare vechi, cârpite;
corvetele ce-au putrezit la mal;
vaccinurile-atâta de grăbite,
s-ajungă în depozite, -n spital...

Tu ești român și-nghiți, ca de milenii,
ceozvârta ce-ți aruncă peste gard;
tu ai prieteni: paiele, cocenii...
Te bântuie, cumva, și Kierkegaard?!

„Pe culmea disperării”, cu Cioranii,

nu poți să stai, că tu ești în nădragi,
iar la divane nu au loc țăranii,
că-s milioane și n-ai un'un să-i bagi!...

Așa, mai bine, dă-le-un șut în spate;
trimite-i la sparanghel și căpșuni!
Voi stați aci și scrieți doctorate!
Averile cum ai putea s-aducni?!

Mi-e așa de milă, neamul meu, de tine!
Nici în războaie, ca acum, n-ai tras!
Tribunele rotesc de balerine!
Doar cimitirele ne-au mai rămas!...

— // —

Surpate, 16 ian. 2022

Bucovina

Te cânt, Bucovină, din frunză de fagu,
în iarna ce vine pe țara pustie,
că tristă mi-e viața și tot ce mi-e dragu:
„*Balada*”, la Stupca, ce-ntruna m-adie!...

În mine o cântă verzi plaiuri, izvoare
și roua pe floare de câmp, ce străluce;
troițe-leandri și tot ce mă doare,
văzând cum țara de-a dura se duce!

Te cânt, Bucovină, că dorul m-apasă
cu-al Voronețului albastru cuminte;
cu-a Sadoveanului Moldovă frumoasă
și-acum legănându mesteceni-cuvinte!

Tot tristă ești de la Mihu încoace,
când „*Doina*”, s-o sfâșie, unii-ncepură,
dar neamurile mele răzeșe, sărace
în albe lăcașe și-acum o murmură!

Când văd că bisericile-s goale nespuse,
de parcă vremuri barbare pornitu-s-au iar,
o rog pe fecioară și pe pruncul Iisus
și noaptea-i aud cum plâng în sfântul altar!

Azi, oameni politici cu minte puțină,
L-ar scoate desculț, în zăpada de-afară,

dar El striga-va: „*Hei, Bucovină,*
m-ajută, de ceruri, să reazem o scară,

ca neamul acesta pe ea să se suie,
până la Domnul, în genunche și coate,
să-i spună că-n țară dreptatea-i lălâie;
că ura duce sărăcia în spate!...”

Te cânt, Bucovină, cu lacrimi de sânge;
la Alba Fântână, troița e vie!
În brațe te-aș lua și mult te-aș mai strânge,
că plină de răni te-ai întors din robie!...

Dar țara e-n neguri și-n ceață-i cununa,
iar codrii răsună de drujbe străine;
din brazi ne-om face copârșee, și luna
va scrie pe ele: „*Rămâneți cu bine!...*”

— // —

Surpate, 2021

Politrucii și războiul

Măi politrucii, ați desființat armata!
Ce-a fost în capul vostru, pe atunci?
Nu v-ați gândit că și bunicul, tata
și, după ei, războiul cere prunci?!

N-a fost o generație, în care
să nu se verse sânge de român,
căci blestemat, din noi, e fiecare,
să fim, de-a pururi, slugă la stăpân!

Acum vedem cum rusul, în ogradă,
cât de curând, se va ivi rânzând;
ne va intra în casă, ca să vadă
de stăm la masă, că-i și el flămând...

Siberia ne va-nghiți cu sete;
mestecenii ei albi ne-or mângâia;
părinții, la morminte, cu regrete,
o veșnicie ne vor aștepta!...

Măi politrucii, ați desființat armata!
Acum, să ne-apărați, băăă, numai voi,
că stirpea voastră este vinovată,
de gura voastră pute-a usturoi!...

O, neamul meu cel prea bătut de soartă,
nu e de-ajuns că ești sărac și gol!...
Dar, când vedem că chiar speranța-i moartă,

vom pribegi departe de pârjol?!

— // —

Surpate, 23 ian. 2022

Vânduții scribi se-nghesuie la troc!

Ce lighioane,-n televizii, presă!
Să-ți vinzi amicii pe un coniac!
Ca maidanezul, să tot latrî-n lesă,
pentru-un grătar și pentru un pitac!...

Mă, secături și sluge pișelcoase,
ciudat ghetou cu albe termopan,
nu v-ați mai săturat de-atâtea oase,
ce vi se-aruncă-n fiecare an?!

Fanarioți în blugi și cu cravată,
n-aveți rușine nici măcar un gram!
Când gura voastră se deschide, toată,
îmi vine-a crede c-am ajuns la hram!

Vă ies și ochii din orbite goale;
îi faceți, peste lume, punți de lemn;
cine v-ascultă zice că kintale,
din creieri, vi se varsă untdelemn!...

Cum poate mintea voastră să conceapă
că totu-n lume este-așa de trist;
că vom muri de foame și de apă;
că răstigniți vom fi, cu toți, cum Crist?!

Cin'te plătește, mă, lepădătură
cu dinți de porțelan, cu papion?!
Cine îți pune, dimineața,-n gură,
mult, prea râvnitul vostru biberon?!

Eu cred, în schimb, că va veni o vreme,
în care,-n gură, veți purta chiștoc!
De-abia atuncia, poate, la Trireme,

veți ști c-ați fost doar hămesiți la troc!...

— // —

Surpate, 23 ian. 2022

De ziua Unirii

Ziua Unirii, de la Iași, e tristă;
nu-i bucuria ce, cândva, vedeam;
nu știu, revolta, dacă mai rezistă;
războiul, însă, ne tot bate-n geam...

Nu vezi un politruc vorbind de Cuza;
doar: „*Jos Guvernul!*” și-alte noi scandări;
Poporul nu mai are călăuza,
să-l scoată din noroi și apăsări!...

Nu știu ce soartă are neamu-acesta,
că singur, parcă, este pe pământ;
e-așa sărac, că și-a vândut și vesta,
să își îngroape morții în pământ!...

*

* *

Flutură steaguri, azi, la Iași; degeaba
se joacă Hora, fără niciun chef;
Maica Rusie-și tot întinde laba;
ne zbiară în urechi: „*Băă, eu sunt șef!*...”

Se opintesc yankeii, Uniunea
să ne trimită vreo câțiva soldați,
dar noi vedem, cu toții, că spurcăciunea
e că, în țară, nu mai sunt bărbați,

să apere și neamul și moșia,

și casa-n care dâșii s-au născut;
că Țara-i, azi, așa cum mi-e chelia;
că nu mai sunt spartani aduși pe scut!

*

* *

Ziua Unirii, de la Iași, e tristă,
deși e toată-n strai național!
Nu e o bucurie burebistă...
Salvări se-aud, grăbind către spital!

Nici nu mai știi, se cântă în română?
Sirene de Poliție?! Tresar!
S-or auzi iar buciume la stână?
Și Ștefan va fi scos din calendar?!

*

* *

Nu vi-e rușine, politrucii cu fese
ca de lehuze, stând pe scăunel?
Au, nu vedeți străinul cum tot țese
și cum străpunge neamul c-un tunel?

Prin el vor trece tancuri și rachete;
și a vioane vor zbura, razant...
Ce-aveți în cap, băăă, doar jumeri, omlete?
Doar hamburgeri în sosul cel picant?!

Treziți-vă, pân'toată țara, goală
o să rămână, dar veți fi doar voi!
Duceți-vă la dracu' și la școală!
Ne-am săturat de tot acest gunoi!...

— // —

Surpate, 24 ian. 2022

Grija de mâine

Tot cresc la noi revolta și mânia,
cum coca în covata cea de lemn;
din ce în ce, mai goală-i farfuria
și dracu-și vâă coada, face-un semn:

să dăm cu pietre și să spargem cerul,
cu tancul ca să trecem prin altar;
s-aducem, din Siberii, viscol, gerul
și Roma s-o plimbăm pe un măgar...

Se umple lumea, văd, de sinucideri,
de crime, tâlhării, ce se țin lanț;
au scos din calendare miercuri, vineri;
politica se face chiar pe șanț...

Maica Rusie își arată forța
și Europa-a devenit coiot...
De se aprinde, în Ucraina, torța,
pe-yankeu nu-l doare nici măcar în cot!

El arme vinde proștilor, destule!
Tu ești român și-ai furcă și topor;
îți coci, în spuză, șapte barabule;
mânci una zilnic, și-ți va fi ușor!...

Lepădături și secături trufașe,
cu burdihane, conturi și valori,
s-o credeți voi, că-n marile orașe,
vor străluci atunci aceiași sori!...

Treziți-vă! Războiul este-aproape!
E vinovat muscalul de-astă dat'?
Când voi muri, cine o să mă-ngroape?
O să mă plângă cineva din sat?

E prea târziu, Bacovia, amice!...

În fiecare dimineată plouă;
Bacovia îmi bate iară-n geam;
o lună violetă, nouă-nouă,
îmi zice că ea vine din Pergam!

Acolo, „fiara” are, însă, scaun
și pritocește vremile ce ard;
ea își trimite peste tot un faun
să fluture însângerat stindard!...

Bacovia stă-n ploaie și fumează;
la Amsterdam e-un roșu felinar
și fericit e Biden, croșetează
la soarta lumii, lângă un grătar!...

Lua-v-ar dracu', vremi de muhaiale
și-apocaliptice dizenterii!
Au, nu vedeți cum moartea, prin spitale,
pe la saloane-apasă sonerii?!

De-o fi să fie lumea pe sfârșite,
măcar să mor sătul, băă, nu flămând;
nu să plutesc, ca ouăle clocite;
nici pe arginți, ca Iuda, să mă vând!

Politica lui Platon nu-i a voastră!
La voi, în cap, e numai rumeguș!
V-ați învățat la miere și colastră;
cu iahtul să vă dați pe derdeluș...

Treziți-vă, cât nu e prea târzie
a vieții soartă pe acești planete;
cununi de spini, în loc de pălărie,
voi veți purta și veți beli știuleți!

Orașe-ntregi și mândre catedrale,
Pergamul le va pune la pământ,
căci voi, cu toții, niște haimanale,
nu mai aveți nimic curat și sfânt!

O, politrucii, voi, oale și ulcele
veți fi, când „fiara” vă va lua în dinți
și-o scutura tot ceru-ntreg, de stele,
peste morminte-n care-avem părinți!

Doar voi făcurăți lumea ca să fiarbă,
crezndu-vă, de veci, doar în palat!
E prea târziu, Bacovia, și-i oarbă
această lume — trist orfelinat!...

— // —

Surpate, 20 ian. 2022

Singur, cuc!...

Îmi ziceți toți că firea-mi pesimistă
poa' să mă ducă chiar la balamuc,
de vreme ce mă văd pe-o neagră listă,
desculț și doar într-un sărac surtuc...

Ce vină am dacă-am ieșit la poartă;
că pâinea-mi iau pe bon, la magazin;
că-ncerc mă prind de-a cerurilor toartă,
precum și Brâncoveanu Constantin?

Mi-ajunse, băă, mocirla pân'la gură
și-amurgu-l duc pe umerii mei goi;
se strânge zarea, toată e de zgură;
miroase a hazna și a război...

Nu vezi o nuntă, un botez în sate
ci numai lacrimi cad pe-acoperiș;
din Dintr-un Lemn și până la Surpate,
eu nu zăresc măcar un luminiș!

O, de-aș fi tânăr, duce-m-aș departe;
pe Căi Lactee să fiu singur, cuc;
amu-i târziu și ceasurile-s sparte!
Spre râul Lethe, de acum mă duc!...

– // –

Ce lăcomie, ură și prostie!...

V-ați strâns averi, precum satrapii, odată,
ori ca-mpăratul Valens și-al său fiu;
lor, părții le-au turnat pe beregată
aur topit; l-au înghițit de viu...

Acum vă lăudați cu armamente;
pe la Geneva vă-ntâlniți, Bruxelles;
v-amenințați, vă faceți complimente,
manevre de război și de alt fel!...

Ce-aveți în zgârvă, măi Putine, Bidon,
de vreți, ca perșii, apă și pământ?!
Voi n-ați citit că-n vremi, în Babilon,
era un Turn ce-a fost trântit de-un vânt,

pe care Dumnezeu îl trimisese,
ca limbile le-ncurce dumnealor?!
Voi credeți, poate, în a voastre vise,
că-ntreaga lume umblă-ntr-un picior?

Nu vă e teamă că-acel Turn s-o sparge
de capetele voastre cu scaieți?!
Nu vă ajung a țării voastre, large,
atâtea milioane de vieți?!

Vi-e dragă moartea? Luați-o pe sofale!
Dormiți cu ea sub plăpumile reci,
dar n-aruncați toți tinerii-n spitale!
Ne-am săturat de locur'le de veci!...

V-ați strâns averi, mormane și lungi șure,
crezându-vă nemuritori și zei!
Cât, oare, lumea poa' să mai îndure,
văzându-vă atâta de mișei?!

Nimic nu sunteți altceva, doar umbre
și mișcătoare dune de nisip!
Treziți-vă, că vremurile-s sumbre!
Pe Căi Lactee, dracu'umblă-n slip!

– // –

Surpate, 22 ian. 2022

Doamnei Valerica Moțoc
— *in memoriam* —

Se stinse, azi, un om atât de-aproape
de sufletu-mi ce o iubea nespus,
că-albastru-nrourat avea sub pleoape...
Ea, sora mea, ne-a părăsit, s-a dus

în liniști mari, la margine de ceruri,
unde, a vieții, n-o simți povara;
unde viforniți năpustite, geruri,
cu toate fi-vor cum e primăvara!...

Se stinse sora mea mai mare, bună,
ce singură-o aveam, pe-acest pământ!
Se-ascunse de a lumii grea furtună,
pe sub ninsori, ca un mesteacăn frânt...

Ce zâmbet cald, ce voce mlădioasă!
Privirea ta, ca dimineți cuminți!
După o vreme, vei pleca de-acasă
și vei ajunge, poate, la părinți...

Ne vei lipsi, tu, sora mea mai mare!
N-o să aud, de-acuma, al tău glas!
Copiii-și vor urma, știu, fiecare,
durerea-ncremenită-ntr-acest ceas!...

Prin Râmnic, vântul n-o să-ți bată plete;

nici florile nu te-or privi, trecând!
Mereu ne-o fi de Dumneavoastră sete;
de zâmbetul atât de cald și blând!...

— // —

Surpate, 20 ian. 2022

Totu-i incert și gheață este-n spate

Ninsorile ajuns-au și-n Sahara,
în Grecia, dar și la Istanbul...
O mai veni vreodată primăvara?
Prin crinii, albiei, mieii karakul

mai paște-vor din Volga, în Mongolii?
Leandrii,-n Batumi, vor înflori,
ori s-or întoarce, din Kitay, cu solii
Spătarului Milescu,-nspre Rusii?

În Sahalin, Cehov mai strânge biruri?
Mestecenii, Esenin-n brațe-i ia?
Din Muntele Athos curg întruna miruri?
Ortodoxia-i la-nceput abia?

Nu suntem noi, de-atâția ani și veacuri,
în umbra Crucii, pe acest'pământ?
N-avem acasă,-n părintești cerdacuri,
și cerceluși, mușcate roșii-n vânt?

*

* *

De unde vin ninsorile acestea?
E alchimie,-ascuns laborator?
De ce se duse-n toată lumea vestea

că molima-i Nabucodonosor?

Că a-nviat în Asia, departe;
că ne va pune în genunchi pe toți;
că doar preocupările-or avea parte
de bucurie; de frumoși nepoți!...

În rest, cu mila și cu sila, Domnul
și-o mai întoarce fața înspre noi,
în vremurile-acestea, când și somnul
se pregătește-ntruna de război...

*

* *

Se mai învâрте Terra, ori în țăndări
ea va plezni, cum luminoase-oglinzi?
S-or domoli a valurilor mări,
când lui Mamona, Iuda,-i să ne vinzi?

Atâtea arme negre, nucleare,
Pământul îl vor face numai scrum?
Nu-mi voi mai duce nepoții în spinare
sub merii-n floare,-alătura de drum?

Mare de sticlă și pucioasă fi-va,
cât, pretutindeni, vei vedea în zări?
Cin'ne-o mânca atuncea și coliva;
ne-or îndopa și vată albă-n nări?

*

* *

Nebun e veacul! Nimenea nu știe
ce vremuri vor veni cât de curând!
Mai fi-vor iar poieni cu pădăie,
ori, uriaș, Pământul, un mormânt?!

Surpate, 26 ian. 2022

Mi-e frică, Doamne!

Se stinge-ncet a lumii toată fală,
ca lumânarea-n ierburile verzi
și nu mai e rușine, nici sfială,
că nu mai ai pe cine să dezmierzi!...

Copiii-s triști și abătuți, că toate
se năruie în visurile lor;
nepoții intră tot mai rar prin sate;
de nimeni, parcă, nu le este dor...

Ce bucurie, că am scris întruna
despre istoria acestui neam,
de vreme ce, însângerată, luna
se-așează, rece, chiar la mine-n geam?!

*

* *

Eu văd, de-acum, păraginit pământul
și năpădit de-nalte bălării...
Nu-și mai respectă dacii jurământul:
să-și apere nevastă și copii?!

Nu-ngenunche, la Istru, să bea apă,
în bătălii să se arunce-n vad,
pân' zarea largă-o vor avea sub pleoapă,
din cetine,-n Carpați, la Țarigrad?!

*

* *

Se stinse , dar, a lumii toată fala;
Cartagina n-o mai via în veci;
Maica Rusie-i la yankei, în poală,
iar vântul bate prin biblioteci!...

Mai am(ori nu?!) un an sau doi, se pare;
nu știu, nepoții, de-i mai văd, ce-or fi;
de vor război pe umeda cărare,
tot mai îngustă-n fiecare zi!...

Nu știu, de-asemeni, unde mă voi duce;
cine-o-ngriji de-a mele dragi livezi?!
Le-oi lua cu mine-n cer, ca să se culce?!
Mi-e frică, Doamne! Nici Tu nu mă crezi?

Tu vezi-mă că singur sunt de-acuma;
c-a lumii fală se tot stinge-ncet;
că peste mine a căzut și bruma,
dar ce folos, de n-oi mai fi poet?!

— // —

Surpate, 26 ian. 2022

S-a tulburat a lumii minte, toată...

„*A fi ori a nu fi!*” nu mă frământă,
precum, cândva, se întreba Shakespeare,
dar tot văzând cum ni se iau la trântă,
azi, politrucii, parcă nu mă mir,

că încă de la Cain se luptară;
la fel și-acum, ei gâturile-și frâng;
o fac, o, bieții, cu lachei, fanfară,
de dârdăie și-amantele, și plâng!...

O lume — supă grasă, cu găluște
ce-noată-n boluri mari, de porțelan;
să nu te-atingi, că-ndată-or să te muște;
de-o fi să fie, chiar pe Gingis han!

Ce pandemii, muscali și Ucraine
și ce facturi pe la curent și gaz?
Ce dacă criza-alimentară vine?
Ei pot să ducă totul pe grumaz!...

Tu stai alături și-n urechi îndoapă
ciulinii ce-au rămas prin Bărăgan!
Ce, nu-i de-ajuns, că-n sacu'negru, -n groapă,
ai liniște, ca Papa-n Vatican?

„*A fi sau a nu fi!*” Păi, ce te doare,
dacă nu știi cum va fi sub pământ?!
Plătește-ți, de acum, o bocitoare
și-ți dă, de-acum, pomană un veșmânt,

că nu mai știu ce după noi s-o face;
de lumea s-o întoarce iar pe dos!
Nu cred că fi-va-o mie ani de pace,
cum ar fi vrut-o și Iisus Hristos!

Se iau la trântă, astăzi, politrucii,
iar țara asta se tot duce-n cap,
în timp ce-n sate au intrat haiducii,
și se făcu haiduc și Esculap!...

– // –

Surpate, 27 ian. 2022

Nepăsători de Țară și de neam

Mi-e dor de-ai mei, cumiții mei, țărani,
ce Țara au unit până-n Crăciun,
c-aduseră măslini din Ghetsimani,
în țevile de pușcă și de tun!...

Purtau în ei înlăcrimat'poveste
despre un neam ce n-a robit nicidecum,
că, dincolo de ei, gândeau că este
o axa mundi, pentru ei plângând!

Inimi pe inimi, una peste alta,
pe verticală,-ntre Pământ și Cer,
deși corbi negri,-n Ialta și la Malta,
tot clănțăneau din fălcile de fier...

Doar ei, țărani, moșii mei, strămoșii
mai re trăiesc ce-a fost până-n Crăciun!...
Ceilalți, ca Petru, numără cocoșii,
cântând, a treia oară,-ntr-un cătun!...

– // –

Surpate, 27 ian. 2022

E goală Țara și amurgu-i trist!...

Deschid televizorul și, ca-n ceață,
văd lumea asta chiar cu fundu-n sus,
ce-ar trebui, peste cinstita-i față,
palme să-și tragă, multe, de nespus!...

Au fost bejanii și-altădat', se știe;
acuma, însă, fug cu toții;-i gol;
i-aleargă negur'le din farfurie
și, fluturând șalvari, doar nu mongol!...

Cin', oare,-i sperie așa de moarte,
de nu-și întorc nici capul înapoi?!
Se prind cu mâine de-a cerurilor toarte
și-o rup la fugă, speriați...Strigoi

se tot făcură morții din morminte?
Pe voi vă-ntreb, băă, politrucu puhavi,
ce-ați pus facturi și pe altare sfinte
și-n cărucioare, peste cei bolnavi...

Plecară tinerii cu gheața-n spate;
când s-or întoarce, n-am de unde ști; —
dar știu c-aici, la mine, la Surpate,
sunt doar bătrâni și ulițe pustii!...

Surpate, 27 ian. 2022

Țara în care hoțul strigă: „Hoții!...”

De un'să știu că lumea e îngustă,
dacă-am trăit în miezul unui sat;
că politrucii se ascund sub fustă,
când văd țărani ieșind la semănat?

Credeam că mama, dacă-mi pune-n traistă,
mergând la școală, turtă și magiun,
n-oi lua în acea zi o notă proastă;
coroană, doar, din pene de păun!...

Abia acum am înțeles că-n van
e să alergi, să te frământă, să lupți;
să nu asuzi, ca prostul, pentr-un ban,
nici să mai umbli-n pantalonii rupți...

Fă-i, așadar, politicii bezele;
te suie la tribună, triumfal;
pune țăranul iarăși în obiele;
trece-l Carpații-n Oarba, în Ardeal!...

Îi spune că, acolo, mănăstire
ai să ridici pe Mureș; că eroi
vei așeza în large cimitire,
pentru cei morți în Marele Război;

că, celor vii, tu, lapte și cu miere

le-i da să mănce, stând, așa, în pat,
încât ei primii-or fi la Înviere,
de vor vota primarul din cel sat...

*

* *

De un'să știu că lumea e îngustă
și-ascultă, gură-cască, orice bleg!
Azi, toate astea-atâta mă dezgustă,
deși și pe acestea le-nțeleg!...

Unde s-au dus acele vremi, în care
doar buciume să sune în Carpați;
când, pregătiți de luptă, fiecare
își săruta părinții și-ai lui frați?!

Nu e același neamul de-altădată?
Nu are Țara-atâtea bogății?
Ne-au mai furat păgânii încă-o fată?
Tu, Ștefane,-n Podolia nu vii?

*

* *

O, milă mi-e de toate câte fură,
când văd pe la tribună doar zugravi,
gesticulând și care dau din gură,
când, de putere, sunt așa bolnavi...

De-a rostogolul, Țara-n cap se duce!
De-o să-și revină, asta nu mai știu!
Eu mi-am făcut, de pe acum, o cruce
ce-o aminti c-am fost și-eu, cândva, viu...

Hei, politrucii, voi blestemați, cu toții,
veți fi de pruncii ce-i lăsați datori,

că-n țara-n care hoțul strigă: „*Hoții!...*”,
voi vă mai credeți tot Mântuitori!...

– // –

Surpate, 28 ian. 2022

Politrucii dorm într-o găoace!...

Armata-ncepe-acum să recruteze
pe cine vrea să țină arma-n mâini:
pe visători la păcăneli, fofeze;
pe cei ce pun covrigi în cozi, la câini!...

Acuma, băă, vă încolți în minte,
că Țara trebuie să aibă scut;
să-și apere și frate, și părinte,
așa cum totdeauna am făcut?

Ce-a fost în capul vostru, biete loaze,
lăsând voi câmpul de instrucții gol?!
S-o credeți voi, că, dacă-aveam și baze,
vom sta la păcănele și alcool!...

Ori, poate, credeți voi că maneliștii,
dușmanilor cânta-vor, ei, plângând;
că pandemiei, frână, farmaciștii,
cu toți i-ar pune, doar c-un zâmbet blând!...

*

* *

Treziți-vă, picurători de ceară!
La poarta țării arde, e război!
Voi recrutați acum, întâia oară,
pe cei plecați din țară, de nevoi?

Nu vă gândiți că ei pricep, acumă,
că recrutații sunt numai care vor,
dar, după asta, vin dezastrul, ciuma,
căci obligați vor fi!...Și-ntr-un picior,

atunci s-or duce spre Apus, departe;
nu vor să moară, căci ei tineri sunt...
Vor să citească,-n liniște, o carte!
Îi doare-n cot de-un politruc mărunț!

*

* *

Armata-ncepe-acum să recruteze
pe cine vrea să moară la război;
și bani le-or da, să-și cumpere proteze;
și-o turmă, poate, de vreo șapte oi...

Eu nu-nțeleg ce ați avut în țeste,
voi, politruci, așa de cocoșați
de grija țării,-amante și neveste,
zicând c-armata nu-i pentru bărbați!

Acuma, când muscalul bate-n poartă
și vă arată pumnul peste gard,
gândirăți voi c-armata nu e moartă,
dacă șomeri aduceți sub stindard!...

*

* *

Nu voi, atâția,-mpăunați cu stele,
ce-un glonț, măcar, din pușcă nu ați tras,
ar trebui, ca-n luptă, sub drapele,
să vă vărsați tot sângele pe nas?

Din Burebista, și venind încoace,

armata-a fost pe primul loc, la noi!
Voi, politrucii, dormind într-o găoace,
să țineți minte: Sunteți un gunoi!...

– // –

Surpate, 29 ian. 2022

O, analiști politici, panglicari!...

Și zi și noapte, trec bombardiere;
Spre Dobrogea, se duc greoi vuind;
de nicăieri nu-mi vine-o mângâiere,
O pasăre, de care să mă prind,

și să mă duc, să mă tot duc departe
în lumea asta plină de delir!
N-ați auzit, băă, politrucii, de moarte
și de eroi, zăcând în cimitir?!

Acum, război ne trebuiește nouă,
când ne ucid facturile și bănci;
când, în buget, cu mâinile-amândouă,
aruncă-atâți străini cu lunge lănci;

când, pe-avioane și corvete, rable,
dădurăm miliarde de dolari,
să joace-n ele, militarii, table;
manele să le cânte lăutari?

*

* *

Și zi și noapte, avioane-ntruna,
spre Dobrogea se-ndreaptă în convoi;

toți politrucii zgâlțâie tribuna
și bat în masă, că nu vrem război,

dar vânzători de vorbe, la rulete,
și analiști politici-umflați în nări,
tot hârâie, ca niște vechi flașnete,
ce-n comunism, făceau, la fel „lucrări”,

că Putin vrea să intre mâine-n țară,
pe Transalpina să mănânce mici;
că Biden vrea și el doar o jumară,
dar și-un cotlet din pulpă de arici...

*

* *

Atâția analiști se tot făcură
în anii aceștia, care au trecut,
că dinți de porțelan și-au pus în gură;
sofale moi, sub falnicul șezut...

Se-mbogățiră, bieții, doar din vorbe
ce macină din zori până-n amurg,
pe când bombardiere, calde ciorbe
duc militarilor; întruna curg...

Clămpăilor cu pulpe de lăcuste,
ce adversarii iar întărâțați,
vă spun, de-acum, vouă, frunți înguste,
niciun război nu fi-va în Carpați!...

— // —

Surpate, 31 ian. 2022

Ieri și azi

Cu ani în urmă-aproape trei milenii,
corăbii din Milet, la Euxin,
veneau cu amfore și mirodenii,
cu marmură de Paros, vin pelin...

Se întorceau cu grâne și cu miere,
brățări de aur-capete de șerpi,
căci Dacia, pe-atunci, avea avere,
nu ca acum, când rămăserăm sterpi!...

Azi, Marea Neagră forfotește-ntruna
de nave de război, de balamuc;
de avioane care le țin struna,
ca rusul, nu ne pună sub papuc!...

Ce-o fi în zgârva șefilor de state
când văd că marea fierbe, dă în foc?!
Ce să-i mai doară de facturi, de rate;
de Covidul care ne ține-n loc?!

Că scriu eu versuri despre toate-aceste,
ei vor afla, dar fi-va prea târziu;
pe plajele maldive, cu neveste,
se vor topi-n amurg trandafiriu...

Eu voi rămâne, însă, la Surpate
și-oi tremura, cu ochii în tavan,
ducând aceeași sărăcie-n spate,
și-același nod, machedo-gordian!...

— // —

Surpate, 30 ian. 2022

Duceți-vă unde-a dus mutul iapa!

Ce ați făcut, tembelilor, cu Țara,
de-o scoateți, ca pe-o vacă, la mezat?
Vi-e largă pălăria? Grea-i povara
de-a nu fi slugă, ci de-a fi bărbat?

Băă, Țara asta nu-i găina voastră,
s-o căutați voi, zilnic, de-are ou;
nici blidul plin cu lapte și colastră
și nici Nemesis, stând la un barou...

Nu voi, se pare, ați purta vreo vină,
c-ajunse Țara ca piranda-n cort,
ci multa, româneasca, chiar bovină,
răbdare, ce de secole o port!...

Dar va veni și ziua, știu, în care,
de chică vă vom lua, și-un șut în cur,
de-ți prinde o viteză-așa de mare,
din Sarmizegetusa pân' la Ur!...

*

* *

Băă, slăninoaie reci și caltaboși,
piftii gelatinoase, burdihani,
toți anii mei, în tinereți, frumoși,
îi duse vântu-n Dunăre, -n Balcani!...

Duceți-vă la dracu', muhaiale!
Voi ne-ați crezut a fi, cu toții, proști!
Voi cu străinii survolați spitale!

V-ați așezat pe Țară, precum cloști,
ce or să scoată vipere și broaște,
pe la tribune-orăcând – flașnete!
Noi, însă, vă vedem, de-acuma, moaște,
pe cer plutind în roșii izolete!...

– // –

Surpate, 31 ian. 2022

O, voi, dulăi!...

O, voi, dulăi înfometați de sânge,
de dezbinări, răzmelite și jaf,
cât baierile pungii ne veți strânge
și-o s-aruncați poporu-acesta-n praf?

De-atâta aur, ce încape-n lume,
imperii de averi vă ridicați!
Voi, zi de zi, vă țineți doar de glume
și terfeliți istoria-n Carpați!...

Dar până când voi credeți că mai poate
în spate să vă poarte-acest popor,
când voi aveți și aur, și bucate;
noi, cimitire doar și-un tricolor?!

Venirăți cu boccelele pe bețe
și c-un surtuț, prin glodul ăstui drum;
azi ne tot dați lecții: ce să-nvețe
copiii voștri,-n școala de acum!...

Dar cine sunteți, mă, bătuți de vânturi,
de joc vă bateți de eroii mei?!
Aveți Călugărenii în mormânturi,

ori Mărășeștii, sau aveți femei

ce vă crescură făr' să țină-o vacă;
să coase un costum național;
să-și scalde pruncii într-o albă troacă
și să le cânte-o doină din Ardeal?

*

* *

Vă cățărărați, azi, pe televizii
și gura nu vă tace niciun pic!
Manele, debarale cu provizii
și-orientale dansuri din buric,

ori circ să faceți, că e țara goală;
ai voștri-au mai rămas; ai mei s-au dus,
și-acuma vreți să-L scoateți și din școală,
desculț, în viscol, chiar și pe Iisus;

și toți eroii, din Rovine-ncoace,
ori de la Burebista, de-ați putea;
voi, ce, mai ieri, strângeați pe străzi chiștoace,
îmi spuneți ce să fac în țara mea?!

*

* *

Cin'v-a văzut pe voi, vreodat' cu sapa;
cu coasa, dimineța, în trifoi?
La Cotul Donului vă este groapa?
Ați fost cu pușca-n mână, la război?

Și-atunci, cum râdeți de eroii noștri
și ochii peste cap vi-i dați, turbați?

A, vă e bine, că, la masă, proștii
vă mângâie chelia, vă sunt frați!...

Ajunge, lasă, că v-am răbdat de-o viață;
pământul țării v-a hrănit destul,
căci, altfel, într-o bună dimineață
vă alergăm până la Istanbul!...

Prea mult v-ați luat voi nasul la purtare!
În Europa, azi, cei mai săraci
noi am ajuns, că voi, dar fiecare
credeți că buni noi suntem doar la vaci...

*

* *

Duceți-vă de unde vă aduse
tot vântul ce vă-mpinse până-aici!
Hai, luați-vă boccele, catrafuse,
învrăjbitori de țară, agarici!...

Lăsați-ne să ne muncim pământul
și să nu stăm cu ochii pe ecran,
că asta vreți: tot răsucind cuvântul,
în buzunar să vă băgăm un ban!...

Ne-am săturat! Duceți-vă-n toți dracii!
Lăsați-ne cu plaiuri și miori;
cu lan de grâu, în care-aleargă macii,
pe sub luceferi, pe la cântători!...

Vreau iar să vină frații noștri-acasă,
că voi îi alungarăți prin străini!
Vrem iarăși pâinea aburind pe masă,
și-n jurul ei, noi, ce-am rămas puțini!

Ni-e dragă Țara ce mi-au dat părinții!
Istoria nu vrem să ne-o mai luați!
N-avem nevoie de ai voștri,-arginții!
Luați-vă bocceaua și plecați!...

– // –

Surpate, 01 febr. 2022

O lume nebună!

Se zguduie Rusia și se-agită,
de pe la Crâm, pân' la Vladivostok!
Stă, toată, pe-un butoi de dinamită
și nimeni nu mai joacă kazacioc!...

Ce-o fi cu ea, ce-a apucat-o, nu știu,
da'-mi place mult la Pit și la Maskva;
mujicii cei din stepă, bând rachiu
și-o devușcă cu roșie basma!...

Mi-e dor de-Esenin, de Riazani, mesteceni;
de Volga cu vapoare, fluturând,
sus, la catarg, cu steaguri să te legeni,
ca sufletul rusnacilor de rând!...

*

* *

E tristă, azi, Rusia și se-agită;
yankeii vor să-i vină,-oricum, de hac;
dă-n ea și Uniunea o copită
și „*Miserabili*”-i crede și Balzac!...

Cum dracu' și-a vârat urâta-i coadă,
între popoare care vor război?

Eu stau deoparte, fără să mă vadă,
și mă întreb: „*Dar ce-aveți, mă, cu noi?!*”

Nimeni nu vrea să îmi răspundă încă;
se pare, însă, că pârjol va fi;
prăpastia devine mai adâncă!...
Iisuse, Doamne,-n lume nu mai vii?!

– // –

Surpate, 01 febr. 2022

America tot vinde armamente

America iar vinde armamente
din cele mai moderne, ne spun ei,
și alte feluri de „*ingrediente*”;
comerțul merge; morți vor fi câți vrei...

Și tot, de State, departe, ca-n Vietnam,
ca în Cambodgia sau în Irak!
Ei, ce mai contează? Proștii trag la ham,
iar moartea este soră cu un rac!...

Doar bani să iasă, explodând rachete;
torpilele scrâșnească-n submarin...
Ce-ți pasă ție de-asta, măi poete?!
Îți dau și ție-un glonț suav, de crin!

*

* *

America se-avântă la ruleta
ce-acum se joacă la Kremlin, tăcut;
prin Europa, tancuri fac naveta,
bazându-se pe Devesel, pe scut...

Mai vin și militari, vreo mie, două,

și tot din State,-n Scythia Minor,
și-s tineri toți, dar ce vă pasă vouă?!
Câștigă și-ei un ban, cât mai ușor...

E important, ca Statele, departe
să stea de câmpul ăsta de război...
De vor muri, s-o scrie-n orice carte,
soldații Bill și Tom au fost eroi!

Se vor întoarce-acoperiți de glorie;
de-un steag albastru, stele multe, mari;
că au căzut în Dobrogea,-n podgorii,
uciși de-ai Rusiei minusculi țari...

*

* *

America iar vinde armamente,
război să fie-n Europa,-n Est!
La Bruxelles și Geneva, complimente
și-amenințări cât vârful Everest...

De-o fi să fie, vor muri, și gata,
de-o parte și de alta, că-s destui;
voi s-adunați la aur cu lopata;
n-o să-i mai pese, poate, nimănui!...

La început, scrâșniți doar din măsele
și-n Uniune-aduceți armament;
blindați-vă, din creștet în obiele!...
Ce, Europa e un continent?!

Eu, însă, știu că nu va fi nimica,
dar armament s-o vinde iar la greu...
Mi-e dor de tatăl meu și de mămica,

și lângă ei, m-aș vrea, acum, și eu!...

— // —

Surpate, 02 febr. 2022

Dorință

De-acum încep și ploile să vină;
până-n februarie n-a dat un fulg.
Toți așteptăm factura la lumină...
Pe mine cin' mă-nvață cum să mulg?!

Doar ei făcură trilioane, poate,
și le vărsară-n conturi, la secret!
Le pasă lor, că, rupți în fund și-n coate,
de-a dura neamul ni se duce-ncet?

Ce Constituții, ce obraz, rușine?
Ce legea poa' să-i pună în genunchi?
Nu stau de vorbă ei cu orișicine;
îți pun doar gâtul, iarna, pe un trunchi!

Ai fi român, dar nu uita, că slugă
ai fost, de veacuri, la vreun moșier,
iar, mai apoi, ți-au dat pufoaică, glugă
și-ai ridicat baraje-n viscol, ger...

Acum, îți bag și la ficați ei mâna,
că politrucii voștri-au vrut așa:

ca vouă vă rămână numai stâna,
iar noi, cu „*bombe sexy*”, pe sofa!...

*

* *

S-o credeți voi, lichele izmenare,
că vom răbda astfel, la infinit;
că, în cerdacul țării, ca o floare,
ne-om închina la voi, precum la schit!

Ne-ajunse, băă, cuțitul pân'la oase!
Ne-am săturat de-al vost' experiment!
Acuma vreți ca să ne luați și case;
să ne-alungați și din apartament!

De unde-n voi atâta lăcomie,
ce nici fanarioții n-au avut?!
Ne puneți căcăreze-n farfurie,
iar, în curând, ne scoateți la păscut?

*

* *

Plecați de-aici, voi, gloabe mondiale,
ce ați venit în țară c-o boccea!
Ne-am săturat de-atâtea haimanale,
ce viața ne-ați făcut-o atât de grea!...

Duceți-vă-n origini și oriunde
alt neam vă vrea, să îi călcați pe cap!
Vă dăm și țol, când câinele vom tunde;
vă dăm și barba, coarnele de țap!...

Nu vă suportă nimeni, bă, lichele!
Ne-ați dus economia, toată,-n gard!
Vă cumpărați, de-acuma, bidinele

și văruiți cu ele-un bulevard!

În Țara mea, stăpân eu vreau să fiu,
nu botniță să-mi puneți voi în nas!
Atâta timp, cât încă mai sunt viu,
vreau să mănânc la voi, la parastas!

— // —

Surpate, 02 febr. 2022

Vă speriară ATI, spitalul!

V-ați năpustit, ca vite-n abatoare,
la junghiere, fără să crâcniți;
mai toți erați în strai de sărbătoare
și, -i drept, erați un pic și răgușiți!...

V-ați întrebat, vreodată, dacă-n ceafă
ni se înfinge un pumnal duios;
că, ce-l ce-nfinge, are și el leafă
și-a lumii soartă-o ține sub baros?

Erați chiar veseli; bon aveăți, de masă,
și circulați de-aici în Zanzibar;
fără să știți, vi se-ntinsese-o plasă,
America fiind marele pescar!...

*

* *

O, voi cu duhul duși așa departe,
nu v-ați gândit nici la copii, un pic,
voi, ce vă ziceți c-aveți multă carte,
iar „*ignoranții*” chiar nu au nimic;

voi, ce materii cenușii, destule,

pleșuve capete au adunat,
ce ați avut în zgârvă? Barabule,
de pân'și pruncii vi i-ați condamnat?!

Citiți „*Apocalipsa*”-ntâia oară,
ca să-nțelegeți ce va fi în veac!
Nu vă legați la cap, făr' să vă doară!
Nu abatorul e un singur leac!...

*

* *

Iar voi, făuritori de propagandă,
ce gura-ntruna,-ntruna v-a tocat,
nu știu dacă Satana vă comandă,
dar văd că-n fălci, atâta v-ați umflat;

că porțelanuri scânteie în gură;
la mâna, ceasuri mari, de mangafa;
cuvintele alese vă picură,
precum din Ana și din Caiafă...

Nu știu, desigur, cât v-a intrat în cont,
dat totu-o să se afle; asta știu,
iar toți aceia care-au deschis un front,
vor duce-n spate propriul lor sicriu...

*

* *

V-ați năpustit, ca vite-n abatoare,
convinși că numai voi ați priceput!
V-ați aruncat cu capul în vâltoare,
făr'să vă pese de necunoscut!...

Acum, vă-ntreb: Când, seara, stând la masă,
o să vedeți că fi-veți mai puțini,

pe cine credeți că tăcerea-apasă?!
Pe „*ignoranți*” țărani, ori pe vecini?!

Cum au putut să vă prostească-n halul,
prin care neamul n-a trecut în veci?!
Vă speriară ATI, spitalul!...
O, suflete al meu, n-ai vrea să pleci?

— // —

Surpate, 05 febr. 2022

Nu știu ce-o fi!...

Nu știu ce-o fi, ce s-o întâmpla în lume,
în zilele în care vor urma;
e fierbere, precum e marea-n spume
și nu-s păstori să-și apere turma!...

E fiecare cum îl taie capul;
stomacul zbiară, creieru-i sărac;
s-a răzvrătit, se pare, și-Escalapul,
de pandemiei nu-i mai vin de hac!

Numai proteste, la Bruxelles, Paris;
buluc se duce lumea-n Zanzibar;
Ucraina este-un fermoar deschis;
de soarta ei, cin'să mai aibă-habar?!

Aleargă toți, dar cine poa'să scape,
când tancuri din Germania tot vin;
când joacă moartea, la pian, pe clape,
de dă în clocot Pontul Euxin?!

Iar tu, române, unde-ți afli locul
în fierberea în care ai intrat?
Ce ai să faci, când porcii-or sparge trocul
și peste cap ți-or da întregul sat?!

Ne trebură nouă armamente,

— mprumuturi mari, de miliarde,
când politrucii cu zgârve impotente,
ne pun cu gâtu-n stări de-alertă,-n zgarde?!

Nu știu ce-o fi, și nimenea nu știe,
De globul se va sparge în bucăți;
de vom mai bea, la toamnă, must din vie;
de-o învia iar Stalin cu mustăți!...

— // —

Surpate, 06 febr. 2022

Mi-e dor!

Așa incerte vremi n-au fost vreodată,
de nu mai știi de, mâine, fi-vei viu,
ori ți-o înfige moartea-n beregată,
mâna ei neagră, de n-am să mai scriu

despre părinții care mă crescură
și despre țara-n care m-am născut?!
Mi-or crește bălării în bătătură?!
Nepoților n-am dat cât aș fi vrut?!

O, de-aș avea iar ani vreo 24
și plete negre, fluturând în vânt,
cu pielea măslinie, de mulatru,
aș face cu Rimbaud un legământ:

ca împreună să pornim departe,
spre Orienturi, la Omar Khayaam,
să bem la han, nesperiați de moarte;
Esenin să ne bată și-el în geam,

să-l luăm cu noi, iar vinul din ulcioare,
așa de dulce, de trandafiriu,
să ne-amintească-un trup de fată mare

ce-a fost și el, cândva, așa de viu,

cum suntem noi, poeții, la beție,
când cerurile toate înfloresc;
să scriem pe pereți o poezie...
Hei, tinerețe, încă te iubesc!...

— // —

Surpate, 06 febr. 2022

O bestie!

E câte-o foamfă-așa de tare-n plisc,
de-ai crede, nuci de cocos că a spart;
că este-olimpic la aruncări de disc
și e celebru și la „*Galimard*”,

când el, nimicura, pe bani, cu trolii
de brazi ce îi dădu, toți, la export,
se vântură numai prin dosul școlii
și trase la clondire, cu efort!...

Acuma, loaza roade antricoate
și-și pune jilț cu spată, dedesupt;
le știe, de o vreme, chiar pe toate,
și clipa-n care fuse dat la supt...

*

* *

Învârte miliardele-n furcoaie,
în cele mari palate, două, trei,
de generații-ntregi o să jupoaie,
că biet românul are șapte piei!...

Și acest clown, paiată cu roțițe
(America le-nvârte cum vrea ea!),

la vulg i-aruncă doar gogoși, halvițe,
că-l știe răbdător, sărac, că bea...

*

* *

Mă, pațachină și fecior de lele;
cadavru viu, colivele pe piept,
cât mai crezi tu, că suportăm belele?!
Noi știm cu toții cât ești de deștept!...

O lozbă de ți-aș da peste chelie,
accelerat ai fi prin gări pustii!
Mai du-te, băă, și la psihiatrie,
că ți-om aduce-acolo jucării!

De unde dracu' apăruși, mă, neică,
cu zgârva doldora de rumeguș?
În Uniunea asta ești suveică;
pudelul care intră pe sub uși?

*

* *

Ne-am săturat de tine, secătură;
de-obrăznicia cum te urci pe val!
O mangafa lipsită de cultură!
O babă care cântă la țambal!

Ai ras și munții; ai vândut hectare,
dar tot un clovn tu ai rămas și-acum!
Grăbește-te! Ia-ți traista la spinare
și cată-ți cât mai repede de drum!

— // —

Surpate, 07 febr. 2022

Treziți-vă!

E țara, biata, ca după beție!
Nimic nu merge; totul pare mort!...
N-a dat un fulg și seceta,-n câmpie,
o să ne-arunce, ca ursarii,-n cort...

Nu vezi un om să mai glumească, spună
că, peste-o lună,-i nuntă iar în sat;
că, dimineața,-n garnizoană, sună,
la oră fixă, un frumos soldat!

Doar noi proteste se anunță iară;
facturile rup gâtul orișicui;
dorm trenurile-ngândurate,-n gară,
dar n-ai acestea unde să le spui...

*

* *

În orice zi vezi, însă, furăciune
și tâlhării, ca în sălbatic Vest!
Se fură voturi, nimeni nu ne spune,
de, pentru asta, intri la arest!...

Se-nchid termocentralele și ... gata,
vom lua curent, cu sacul, de la mall;

doar pentru asta-am desființat armata,
că e mai bine-așa: în c...gol!...

S-or bate rușii cu Ucraina, poate,
dar cui îi pasă, dacă-atâția mor?
Noi vindem tot, en-gros, dar nu în rate:
e mult mai bine ca să fii dator!...

*
* *

Nemernicilor, țara nu-i a voastră,
și nici a mea; e-acelora ca vin!
Și ei au drept sub bolta cea albastră,
din Maramu, la Pontul Euxin!...

La ei nu vă gândiți măcar o dată,
că ne vor duce numele în veac;
că nu vor fi în lumea asta-o gloată,
ci un urmaș de neam, de geto-dac?

Acum, că vindeți totul pe ascunse
și v-adunați averile în cont,
vă-nchipuiți că toate merg ca unse?
Voi credeți tot poporu-acesta tont?

De unde vine-nfumurarea asta
și-n voi adastă-atâtea lăcomii?
Luați, băă, tot; apoi, copii, nevasta,
dar nu uitați: v-așteaptă colivii,

în care-o să cântați cu hoți , tâlharii,
ce-n drumul mare au ieșit c-un par!
O să ciuliți urechea, ca măgarii,

când vă vor scrie, toate,-n calendar...

*

* *

Acum vă credeți ca Ahil', Ulise,
cu spada spintecând pe cel flămând!
Voi dați cu pietre și în paraclise,
făr' să-L aveți pe Dumnezeu în gând!

Doar toamna, știți, se numără bobocii
și-și duc țăranii vitele la târg!
Ce va să fie, asta-o știu proorocii,
dar pentru noi, mânia-a dat în pârg!

Ne-am săturat, băă, lighioni, hiene,
că voi ați pus-o, țara, pe butuci!
Doar aur, știm, vă curge vouă-n vene!
Duceți-vă la dracu', mameluci!...

Nu-i țara asta pușculița-n care
vă țineți voi amante și chiloți!
Românii simt că fi-va sărbătoare
când vom scăpa de politrucii, de hoți!...

— // —

Surpate, 08 febr. 2022

Mumiile

Sunt duse-a lumii glorie!... Aatăzi, proștii
își fac la studii câte-un bou-vagon;
conduc concerne, nu sunt ca ai noștri,
să aibă și în ceafă silicon!...

Și acești fonfi se umflă la tribună
și în congrese lungi, de păstârnac,
izbind cu vorbe-n tobe, de răsună;
la anii 50, de-abia își luară Bac!...

Dulăi cu botniți și trăsuri la scară,
ei se născură pentru-a fi bogați
și slugi destule-aduc ei din afară,
nu numai tailandezi, ci botezați,

căci sângele albastru se cuvine
să fie adorat ca sfinții-n cer,
iar visele le fie dulci și line,
când eu, poetul, la urechi le zbier,

că bani, nici doi, nu dau pe ei, vreodată,
când ei, mumii născute din mumii,
a lumii libertate nu o cată,

ci doar războaie, vinuri rubinii...

*

* *

Sunt duse-a lumii glorii!... Astăzi, proștii
privesc pe geam orașul furnicar,
visând pe câmpul de bătaie-al oștii,
să vadă un obuz, trecând prin țar;

ori, dacă nu, America,-n izmene,
taigaua rusă să o ia la pas...
O, ei au sânge-albastru-n a lor vene;
tu ești doar slugă; mânci ce-a mai rămas...

Dar cine sunteți voi, măi hahalere,
de-atâtea veacuri sforăind pe glob?
Cine vă dete vouă-așa putere,
ca eu, întruna, să vă fiu doar rob?!

Ce a născut a voastră țeastă bleagă,
ca să rămână-n urmă, după voi?
Poate că alții,-n veci, n-or să-nțeleagă,
c-ați fost și ați rămas niște strigoi!

— // —

Surpate, 08 febr. 2022

O, voi, jupâni, ce da-veți socoteală!...

Hei, voi, hulpavi și făcători de pravili,
ce-ați scos, cu totul, țara la mezat,
n-aveți de gând, ca să mai puneți stavili?
Nu vi-e de-ajuns că toate le-ați furat?!

Ajunse țara ca o iapă slabă,
pe care-o scoți la târg, s-o faci de răs!
Voi ați lucrat metodic, fără grabă!
Nimic în voi n-a tresărit, n-a plâns!

Au fost, din veac, cozi de topor, se știe,
dar ca acum nu am mai văzut!
Din combinat, făcut-ați prăvălie;
închis-ați Paroșeni, Mintia, -Iernut!

La Petroșani, sunt blocurile goale;
aleargă vulpi în ele, ca-n pustiu;
economia, toată-o ia la vale...
S-o vindeți, bă, pe-un litru de rachiu...

*

* *

Hei, voi, hulpavi, geambașilor de iepe,
de papagali ce rostuiți cuvânt,
noi știm cât valorați: nici două cepe,

ce vi le-om pune, sigur, în mormânt!

N-apucă vara să vă dea de grindă!
Nimic nu e făcut să stea pe loc...
Grăbiți-vă, căci vântu-o să vă prindă,
și pentru toți e ac pentru cojoc!

— // —

Surpate, 08 febr. 2022

Analistul politic

El știe singur nasul să și-l sufle
în șervețele cu plăcut profum,
căci n-a mâncat decât parai și trufe;
îl știe tot pustiul Karakum!...

Pe nas își pune, falnic, ochelarii;
gușa-i atârnă, ca la un curcan...
Când el explică, saltă, Ferentarii:
„Bă, ce deștept e albul pelican!...”

E mai ceva decât e Dalai Lama,
ori Fidel Castro, la Havana,-n port;
Hemingway, acolo,-ar sparge crama;
i-ar zice, degustat: *”Nu te suport!”*

*

* *

Da'-i analist politic, și-ncă tare;
cu dragoste vă spun, că sunt milos;
el are moliciuni de fată mare
și-un glas, ca un fular pe chiparos...

E vaccinat cu-a treia doză, booster,
deși, de-o vreme, are roșu-n gât.

Cu toate astea, este mare șuster
și, zi de zi, doar „*vaccinări*”, și-atât,

ce alții, poate,-i spuseră să zică,
despre samar ce pus e la măgari,
dar recunoaște singur că-i e frică
să dea cu ochii de parlamentari!...

*

* *

El n-are niciun Dumnezeu, rușine,
că-nfurie-un popor de „*ignoranți*”,
căci el mai crede că i se cuvine
„*Magna cum fraude*”, ca la savanți!

Bă, stârpitură, tu n-ai nădragii ruși!
Codoașă cu cultură de pingea,
de ani, vreo doi, întruna te înfrupți,
dar nu te saturi, că tu ești lichea

și lighioană de-aia veche, proastă,
ce,-n comunism, te abonai la vrană!
Mai du-te dracului din țara noastră,
că noi, de-acuma, suntem toți o rană!...

— // —

Surpate, 08 febr. 2022

Duceți-vă!

Ce-aveți de gând, cretinilor?! Tichete
de pâine, vreți, la magazine, iar?!
Din vremuri antice, orice juvete
știa că Dacia era hambar

atâtor insule din Mări Egee;
corăbii mari veneau și din Misir,
căci ne plimbam pe Căile Lactee,
nu în căruță, sub un coviltir!...

Ce ați făcut din noi, voi, politrucii,
de Bărăganul vreți să-l vindeți tot,
iar nouă ne rămână doar papucii
și să ne punem cârpe peste bot?!

*

* *

Dar hai să facem schimb: vă dăm tichete
pentru trei pâini și-o sticlă de ulei,
iar voi ne dați al vostru card, firește;
ba vă mai dăm și-un călduros bordei!

Nu vi-e rușine, căzături trufașe?
Nu vă gândiți ce-nseamnă un tichet,

când în spitale, -n școli, în mari orașe,
nici apă caldă n-au la robinet?

Ce ați făcut din țara mea, bogată?!
Unde sunt flota, Alro, Azomureș?!
Unde-i armata noastră de-altădată?!
O ascunserăți și pe ea sub preș?!

Cât vreți să-ntindeți coarda? — O să se rupă!
Vă va plezni, cu sete, peste nas!
Tot ce-ați făcut la revoluții, după,
n-o să v-ajungă nici la parastas,

căci tot vă luăm!... Cămașa ruptă-n spate,
o veți purta și voi, că meritați;
că astea-s legile adevărate;
nu cele care voi le tămâiați!...

*

* *

O altă lume, în curând s-o naște
și meritul va fi la locul său!
Ne-am săturat de ale voastre moaște,
că țării-ntregi voi i-ați făcut doar rău!

Doar buzunarele, la voi, umflate
să fie, și să dea chiar pe afar'
că minți, ca voi, așa de luminate,
au mai avut doar hoții din Fanar!

Dar vine vremea (vă repet!), știți bine,
când Dumnezeu vă va trăzni, de sus!
Duceți-vă de-acuma (Drum de șine!),
unde și mutul iapa lui și-a dus!...

— // —

Surpate, 10 febr. 2022

Unde-s eroii acestui neam cuminte?

Mi-e dor de țara mea, deși ea știe
că nu mi-am pus boceaua tristă-n spate,
ci am rămas cu ea în veșnicie,
aici, în satul meu, numit Surpate!

Aș fi putut să plec și eu departe,
să-mi caut de al vremii mele rost,
dar am rămas să scriu această carte,
despre, frumoase, toate, câte-au fost...

Că ulițele-n sate erau pline
de-atâți copii, urcându-se-n cireș;
că orice mamă îți zicea: „*Creștine!*...”
și-o vacă- avea, în curte,-orice uncheș...

Azi, ulițele-s goale; rar mai trece
câte-un străin, ce strânge fiare vechi,
și-s seci fântânile cu apă rece;
nu le auzi iar murmuru-n urechi...

Nici turmele de vite, să mai vină,
alene, în amurg, de pe izlaz;
s-auzi cotcodăcind vreo găină,

ori un cocoș, cântând pe un zăplaz...

Nu mai miroase-a mămăligă caldă,
nici a prăjite ouă cu jumeri,
și nu mai vin copiii de la scaldă,
așa cum o făceau până mai ieri...

*

* *

Mi-e dor de țara mea, deși ea știe
că n-a-ndemnat pe nimeni, niciodat',
să-și lase casa, plece-n pribegie,
când cimitiru-i aștepta în sat,

dar s-a-ntâmpnat ca lăcomia oarbă
să-i ia pe politrucii pe după gât
și-economia pe de-a-ntreg s-o soarbă;
belciug de aur să își pună-n rât!...

Căci astăzi vede orișicine malluri
și bănci străine; toate vor doar bani!
Câmpia-ajunse ca alpine goluri —
partide de vânat șacali, fazani...

Se mai încarcă șlepurii lungi cu grâne?
Nu e nevoie, ungurii ne dau!
Mai trebuie să ducem oi la stâne?
Dar brânza pot din maket să mi-o iau!...

Și-atunci, te miri că țara se golește;
că zilnic pune lacătul pe uși;
că pân' și congelat, râvnitul pește
ne vine (-a treia mână!) de la ruși?!

*
* *

Ce s-a ales de țara mea?! Ptiu, drace!
Făcuși ce n-ai făcut de când mă știu!
Dăm miliarde pe-armament, dar pace,
tu, dacă vrei, te socotesc zurliu!...

Tot Occidentul ne chemă la treabă,
știind că,-n Est, noi am muncit din plin;
că-n sat ne-au mai rămas 3 moși și-o babă,
dar le trimitem bani...Șparanghel, Rin...

Te-ntreabă-acum, tu, cititor de carte,
de-i bine c-am scos țara la mezat!
Pământul țării, azi, străinu-mparte,
căci neamul meu a fost colonizat!...

Din Burebista,-ncoa', ne dezbinară!
Acuma, iată, de mijloc ne frâng!
Și milă-mi e de tine, mândră țară!
Văzând cum plângi, și eu încep să plâng!

— // —

Surpate, 11 febr. 2022

De același autor:

1. **Dialog cu mestecenii: versuri.** Craiova: Editura *Scrisul Românesc*, 1982, 95 p.
2. **Universuman: povestiri și nuvele.** București: Editura *Eminescu*, 1984, 148 p.
3. **Pasăreanumităviață: roman.** Cluj-Napoca: Editura *Dacia*, 1985, 248 p.
4. **Întâmplărineșteptate: roman.** București: Editura *Eminescu*, 1986, 248 p.
5. **Elegii de dragoste: versuri.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Sfintei Episcopii a Râmnicului*, 1997, 128 p.
6. **Cei din Valea Otăsăului: povestiri.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Sfintei Episcopii a Râmnicului*, 1997, 122 p.
7. **Făt-Frumos și prietenii săi: basme.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Sfintei Episcopii a Râmnicului*, 1998, 54 p.
8. **Prizonierii infernului: roman-document.** 2 vol. Râmnicu-Vâlcea: Editura *Antim Ivireanul*, 1998, vol. 1: 224 p.; vol. 2: 204 p.
9. **Poeme de dragoste: versuri.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Papirus*, 1999, 104 p.
10. **Surpate-monografielirică.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Papirus*, 1999, 104 p.

11. **Psalmi din Casa de Rouă:** versuri religioase. Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 1999, 100 p.
12. **Maria – 100 de sonete.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2000, 108 p.
13. **O.K. Harașo!:** roman. Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2000, 108 p.
14. **Mama:** roman. Cluj-Napoca: Editura *Dacia*, 2001, 204 p.
15. **Mădusei pe deal cu murgul:** *antologie de folclor literar din Surpate.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Patrimoniu*, 2004, 346 p.
16. **Maranata (Domnul nostru vine):** *studiu științific.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Almarom*, 2004, 398 p.
17. **George Voica - Poet al metaforei:** *reper bibliografice și antologie de autor.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Almarom*, 2005, 112 p.
18. **Antologia folclorului vâlcean.** Rm. Vâlcea: *Editura Conphys*, 2005, 400 p.
19. **Faguri de rouă:** *versuri.* Râmnicu-Vâlcea:
20. **Și-am trecut, lume, prin tine!...:** *antologie de folclor vâlcean.* Rm. Vâlcea: *Editura Conphys*, 2006, 405 p.
21. **Faguri de rouă:** *versuri.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2007, 114 p.
22. **Poem despre Râmnic:** *schituri și mănăstiri vâlcene.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2008, 189 p.
23. **Epistolă către venețieni.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2009, 197 p.
24. **Elegii în amurg:** *distihuri.* Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2009, 119 p.
25. **1100 Aforisme.** Râmnicu-Vâlcea: Editura *Conphys*, 2009, 218 p.
26. **Tăblițele de la Tărtăria; Inelul de la Ezerovo; latina primară.** Râmnicu Vâlcea: Editura *Conphys*, 2010, 252p.
27. **Se legănau mestecenii în vânt...; Icoane din Surpate:** *versuri.* Râmnicu Vâlcea: Editura *Conphys*, 2011, 154 p.
28. **Vânătorul de cerbi:** *versuri.* Turnu Severin: Editura *Lumina*, 2012, 225 p.

29. **Subiecte pentru doctorat: șarje balcanice.** Sibiu: Editura *Cenacul de la Păltiniș*, 2012, 80 p.
30. **Eram mișto, cucoană, șucar!:** *versuri.* Râmnicu Vâlcea: Editura Fortuna, 2013, 100 p.
31. **Și-am trecut, lume, prin tine!:** *memorii.* Iași: Editura *Rotipo*, 2014, 670 p.
32. **Rădăcinile neamului românesc:** *lucrări istorice.* Iași: Editura *Rotipo*, 2015, 649 p.
33. **Rugă pentru neamul meu.** Iași: Editura *Rotipo*, 2016, 470 p.
34. **N-am să mai fiu tânăr niciodată.** Iași: Editura *Rotipo*, 2015, 108 p.
35. **Cancerul poate fi învins?!** (coautor: Dr. C-tin Ionițescu). Iași: Editura *Rotipo*, 2016, 292p.;
36. **Plante medicinale și leacuri din moși-strămoși** (coautori: Dr. C-tin Ionițescu și Prof. Daniela Ionițescu). Iași: Editura *Rotipo*, 2016, 300p.
37. **Venim din vârtoarea istoriei.** Iași: Editura *Rotipo*, 2017, 251p.
38. **Legănare de suflet, la Râmnic!** Iași: Editura *Rotipo*, 2017, 269p.
39. **Se-ntâmplă lucruri ciudate:** *povestiri despre daimoni și extratereștri.* Iași: Editura *Rotipo*, 2017, 321p.
40. **Les Prisonniers de l' Enfer— Roman-document —** . Iași: Editura *Rotipo*, 2017, 281 p. (în limba franceză).
41. **Elegii.** Iași: Editura *Rotipo*, 2018, 126 p.
42. **Istoria nu plânge niciodată!** Iași: Editura *Rotipo*, 2018, 376 p.
43. **Elegii Piranas.** Iași: Editura StudIS, 2019, 260 p.
44. **Parodii. Băile Olănești:** Editura *Mircea cel Bătrân*, 2019, 166 p.
45. **Tăblițele de plumb de la Sinaia.** Iași: Editura *Rotipo*, 2019, 613 p.
46. **Inima mea nu mai e fată mare.** Iași: Editura *Rotipo*, 2020, 207p.

47. **Din Carpați până la Troia.** Slatina: Editura Hoffman, 2021, 407 p.
48. **Prizonierii infernului:** *roman-document*, Vol. I, Ediția a 2-a: Slatina: Editura Hoffman, 2021, 220 p.
49. **Prizonierii infernului:** *roman-document*, Vol. II, Ediția a 2-a: Slatina: Editura Hoffman, 2021, 220 p.
50. **Surpate:** *satul copilăriei mele.* Râmnicu Vâlcea: Editura Proșcoala, 2022, 147 p.

Sponsori:

1. Ing. Florinel Andrei, manager, București.
2. Pr. Ionuț Rădulescu — Parohia Frâncești, Vâlcea.
3. Familia prof. Elena și Adrian Tudosescu, Pietrari, Vâlcea
4. Ec. C-tin Argeșanu, Rm. Vâlcea.

CUPRINS

La gamelă...	3
Eu și vișinii de la poartă	5
Cel mai trist început de AN NOU!	6
Mi-e dor de tine, Eminescu!	8
O, dulce Bucovină, șapot lin!...	11
Poetul — ultimul soldat!	13
Văzând războaie, vrajbă, haos...	14
Tata și neamul meu cel românesc!	16
Noi aici suntem acasă!	
(Scrisoare VI, eminesciană)	18
Rugămintе	
— lui M. Eminescu, in memoriam —	22
Vorbe, vorbe, vorbe...	24
Poem despre eternii lingăi	25
Măi Macrou!	29
Amaghedonul	31
Tu, Doamne, unde ești?!	33
Singur	36
Sonetul dorului pustiu	39

O, biată Țară, pasăre pribeagă!	
-se dedică fiului meu, Mihai-	40
Scrisoare către Eminescu	41
Unde sunt sărbătorile de altădată?!	44
Așa de singur	46
De ziua nașterii lui Eminescu	47
Cum sărăcit-ai, Doamne, neamul meu!	
-se dedică colegului meu de școală, Tinel Dobrițoiu-	49
Bucovina	51
Politrucii și războiul	53
Vânduții scribi se-nghesuie la troc!	54
De ziua Unirii	55
Grija de mâine	57
E prea târziu, Bacovia, amice!...	58
Singur, cuc!...	60
Ce lăcomie, ură și prostie!...	61
Doamnei Valerica Moțoc	
— in memoriam —	63
Totu-i incert și gheață este-n spate	64
Mi-e frică, Doamne!	66
S-a tulburat a lumii minte, toată...	68
Nepăsători de Țară și de neam	70
E goală Țara și amurgu-i trist!...	71
Țara în care hoțul strigă: „Hoții!...”	72
Politrucii dorm într-o găoace!...	74
O, analiști politici, panglicari!...	76
Ieri și azi	78
Duceți-vă unde-a dus mutul iapa!	79
O, voi, dulăi!...	80
O lume nebună!	83
America tot vinde armamente	84
Dorință	86
Vă speriară ATI, spitalul!	88
Nu știu ce-o fi!...	90
Mi-e dor!	91
O bestie!	92

Treziți-vă!	94
Mumiile	97
O, voi, jupâni, ce da-veți socoteală!...	99
Analistul politic	100
Duceți-vă!	102
Unde-s eroii acestui neam cuminte?	104
<i>De același autor:</i>	107
Sponsori:	110